

16de Aarg.

1885.

30te Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af A. Thronsen.

30te November. — 22de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paas Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the P.-O. at Decorah as 2nd class postal matter.

„For Hjemmet“

udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit.

Adresse: R. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Hegners Møbelmagazin

har et smukt Udvalg af alle Slags saavel elegante som simplere Møbler til Møblering af Stadsværelser, Dagligværelser og Soverværelser; elastiske Sengbunde, Lænestole, Gyngestole, Spiseborde med Indstudsplader, Centrumborde af nyeste Façon, Fosfilsken Borde, Speile og ellers Alt, hvad man pleier at finde i en velforsynt Møbelhandel. Gode Vaier til rimelige Priser. Afslæg mig et Besøg, førend du kjøber andetslæds

Mine Møbelrum er et Kvartal Nordvest fra Milwaukee & St. Paul R. R. Depot. Chs. Hegner.

Meneely & Company, West Troy, N. Y.,

Klokker. Fordelagtigt bekjendt blandt Almenheden siden 1826. Kirke-, Kapel-, Skole-, Brandalarm og andre Klokker; ogsaa forskjellige Slags Klokkespil.

85 4 1 4 p

K. I. HAUGEN.

Dealer in

GENERAL MERCHANDICE,

Decorah, - - - Iowa.

J. J. O. Gremm.

følger

Pianoer, Orgler, Violin-Streng, Sy-Maskiner, Dje, Naale etc.

af bedste og billigste Slags, saa billigt, som det kan sælge .

Se ind til ham, førend De afflutter Handel med nogen Anden.

Pianoer og Orgler stemmes, og Arbeidet garanteres.

Office i det gamle Post-Office ligeoverfor St. Cloud Hotel.

1 4

DECORAH, IOWA

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

16de Aarg. }

30te November 1885.

{ 22de Hefte.

I Solskinnet.

(Fortsættelse).

Alt dette, kunde andre Mennesker ogsaa forstaa og have Interesse og Følelse for, — men at han øvede en udbredt Virksomhed og vidt omfattende Omsorg for al Nød og Jammer mellem sine Medmennesker, at han hist og her udfastede sine Guldstykker, naar Kvinderne efter et Ulykkestilfælde gjorde et Dpraab om Hjælp og Vindring i Nøden, — at han endog personlig gik omkring for at læge og gjøre vel, i svag menneskelig Gftrærlighed af sin guddommelige Herre og Mester! — at han begav sig til Hospitaller og Fattighuse, at man kunde træffe ham som barmhjertig Samaritan i de mest berøgtede Huler, — at han Søndags Eftermiddag lod en Skare af fattige Børn komme til sig, selv underviste dem og fortalte dem Historier, derefter bevertiede dem og legte med dem og ikke holdt sine deilige Græsplaner for gode til at blive nedtraadte af Barnefødder, — alt dette kaldte man derude i Verden, en til Galskab grændsende Besynderlighed, — og selv hans egen Bro-

der rystede paa Hovedet og trak medlidende paa Skulderen.

Bruddet, som foranledigede Brødre-nes Ekilsmisse, var en Følge af, at Reinhold, den ældste, efter god faderlig Skik, ved alle Forretninger forlangte en solid Grund at bygge paa, thi den nyere Tids Børs-Spil, var ham aldeles modbydeligt. Den rasende Begjærlighed efter ved en Slumpelykke, uden Møie og Arbeide, at blive rig, — den Syge, ved faulige Spekulationer med Værdipapirer og Grundeierdomme i en Haandenvendning at vinde mange Tusinder, — eller ligesaa let tabe dem, var ham en Gru. Han kaldte denne Forretningsførelse, at friste Gud, en Linedands, en Balansereren mellem Afgrunde, som stedse, — den maatte falde ud, som den vilde, maatte være forbunden med Skade for Sjælen.

Paa den anden Side forte denne Maade at blive rig paa, en alt overstigende Luxus, en rasende Ddselighed med sig, der var ham ligesaa modbydelig, og han fandt

deri en Forsyndelse ligeoverfor sine Medmenneskers tusindfoldige strigende Rød, hvilken han ansaa Enhver, hvem Gud havde velsignet med Overslod, forpligtet til at afhjælpe.

Da nu hans Broder Herman i alle Dele havde de modsatte Anstuelser, og for sin ældre Broders vel overveiede, med de bedste Grunde understøttede Raad, ikke havde andet Svar end et overlegent Sniil og en hentastet Ytring om forældede Principer, — om at ligge agterud med gammeldagse Meninger, der ikke kunde følge med den nyere Tids Fremskridt, — saa blev det for den ældre Broder intet andet tilovers end en Oplosning af den hidtil værende Forbindelse.

Beslutningen til at gjøre dette Skridt faldt ham ingenlunde let, men blev haardt tilkjæmpet. Det faderlige Hus, — dette høit anseede Huses Bestræbelser og Virksomhed, havde fra Ungdommen af været ham kjært og dyrebart. Som ældre Mand var han af sin agtværdige Fader bleven indført i Forretningerne og havde i mange Aar haft sin Plads paa Kontoret ved Siden af den faderlige, prunkløse Pult. Tillige forudsaa han med tung, alvorlig Befymring, at hans Broder, naar han først havde fuldkommen frie Hænder, hensynsløst vilde styrte sig ned i de mest forvovne Foretagender. Husets Fonds var vistnok til nærværende Tid endnu meget betydelige, men hvad er Hundrede Tusinde, naar der leges med Millioner? — Dertil kom Broderens umaadelige Pragtsyge og pralende Odselhed; den gamle solide Værdighed i Udseende og Fremtræden havde allerede længe været altfor simpel og ringe, — Silke og Floiel var neppe godt nok, — det Kvitbareste fra alle Lande og Verdensdele ophobedes — og

pige Gjæstebude og glimrende Feste kunde ikke ofte nok holdes.

Alt dette laa som en Byrde paa den ældre Broders Hjerte, da han en Dag traadte ind i Broderens Kontor med det Forlangende:

„Giv mig den Del af Godset, som tilhører mig!“

Dog ikke saaledes, som hin i Skriften, — men fordi han ikke uden Samvittighedsbebreidelser kunde gjøre sig delagtig i en fremmed Skuld. Han var med sit ædle Sind langt fjernet fra at forlange, hvad der fuldt ud tilkom ham, hvilket kun skulde divideres med to, — nei, han den ugjifte, den ensomme, var tilfreds, naar kun Fjerdeparten af den faderlige Arv blev ham udbetalt.

Den yngre Broder hørte dette Forslag med lidet dulgt Tilfredshed. Reinhold, den stille, kloge Mand, med sin skarpe Forstand, sin befindige No, sin alvorlige Tugt, sit ærbare Væsen, sit Waadehold og sin Forsagelse, var ham en Hindring ved hvert hans Trin og Skridt; han sølte sig trykket og indskrænket ved det blotte Syn af ham. Men dog faldt det ham ubeleiligt at udbetale endog blot en Fjerdepart af Formuen i rede Penge, hvoraf Broderen dog kunde gjøre Krav paa det Halve. Han gned sig en Stund i de hvide, omhyggelig pleiede Hænder, betragtede derpaa atter en Stund den sunkende Edelsten i den søre Eignetning, han bar paa hoire Haands Pegefinger, medens Broderen i den graa Frakke, med Hænderne paa Ryggen og sænket Hoved, taus gif op og ned af Gulvet.

Endelig rykkede Bankieren ud med det Forslag at ville betale Broderen en aarlig Rente, som kapitaliseret rigtignok vilde beløbe sig til en større Sum end den forlangte. Men da vendte Rein-

hold sig hurtigt om, og udtalte med hævet Finger og Blikket fast heftet paa den stolte Broder i en saa afgjørende Tone sit — „Nei“, — at det affaar enhver Modsigelse. Med et Skuldertræk maatte han derfor indvilge.

Saa var da Brodrene kommen fra hinanden i Forretningslivet. Men siden den Tid var et fiendtlig Nag draget ind i Hermans Sjæl, som han vistnok under et glat, smilende Ydre omhyggelig skjulte. Reinhold derimod forblev i venstabelig Omgang med Broderen og var stedse beredt til enhver god Tjeneste. — Og da denne Broder førte en ung Kone ind i Huset, var han kommen hende med sand faderlig Godhed imøde, sendte hende de sjeldneste Blomster, de ædleste Frugter af sin Have, og hvad der var meget mere, han bar hende og hendes Lykke med varme Forbønner i et trofast Hjerte.

Verden domte nu disse to saa grundforskjellige Brødre paa sin Vis. Den Ene beklagede de og trak paa Skuldrene over denne Særklings mærkelige Forstruelse, — men om den Anden, naar han paa Silkehvinder i sin Vogn med ædle Race-Heste foran rullede gennem Gaderne, hedte det: „Han staar i Lykens Solstin!“

Andet Kapitel.

En Barnedaab i Casselbysning.

„Skal Barnet da endnu ikke blive døbt?“ spurgte Dorthé en Dag. — Der havde nemlig knyttet sig et meget inderligt Baand mellem Moderen og Barnets Amme, saaledes at Sidstnævnte turde dove at gjøre et saadant Spørgsmaal.

Den fælles Kjærlighed til Barnet havde draget de to Kvinders Hjertier nær til hinanden. Men det var og saa noget mere.

Den unge Frue følte sig for første Gang berørt og beandret af en ukunstlet, sand, troende Fromhed, saaledes som den hidt og her endnu lever mellem Folket. Først havde det været hende en Tidsfordriv i de ofte lange, kjedsommelige Timer i Barfjelstuen, at høre Dorthés simple, ligefremme Skildringer, naar hun fortalte om sit daglige Liv med dets Arbeide, dets Glæder og Sorger, — naar Tanken om hendes Mand og Barn udtalte sig i lydelige Ord, — ja da blev ikke alene store og lille Hanses Dyder og uovertræffelige Egenstaber opregnet, men ogsaa Flekeros sit den hende tilkommende Ære! — Og alt dette kom saa friskt og naturligt, som Græsset voger paa Marken, og den modne Frugt falder fra Grenen. Vel kunde den opmærksomme Tilhørerinde undertiden ikke undertrykke et Smil, men dog beviste hendes fortsatte ivrige Spørgen og Forsten, at hun ikke kunde høre sig met. — Der lagde sig ogsaa undertiden et stille Vemod over hendes Sjæl, og hun maatte uvilkaarlig sukke, naar hun tænkte paa, hvor forskjellig hendes Lykke var fra denne Kones, hvis haarde Hænder og solbrændte Ansigt tydeligt beviste, at Arbeide havde været hendes Lod fra Ungdommen af, — haardt Arbeide fra Morgen af til den synkende Aften.

Og naar denne simple Kone, paa den samme ligefremme Maade, — efterat hun om Morgen omhyggelig havde vasket og klædt Barnet, — lagde sine Hænder paa dets Hoved og velsignede det i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; — naar hun før og efter ethvert Maaltid med Hon og Taffigelse foldede sine Hænder; — naar hun om Aftenen til Godnat knæle ned ved Buggen og bad et sagte „Fadervor“ over Barnets Hoved, da drog der som en Hilsen fra den høiere, himmelske Verden

gjennem det stille Bærelse, og det forekom den unge Moder, som om hendes Barn først nu var kommen til No i sin lille, bløde Bugge og, at Guds Engle vaagede over ham.

Derfor undlod hun aldrig, længe efter at hun var sluppet ud af Sygeværelsets trange Fængsel, at indfinde sig der igjen, naar Barnet skulde klædes af og paa; og fra Tilskuer- og Tilhorerinde blev hun ogsaa snart Medbederinde! — — Hvor smukt det var at se, naar begge de unge Modre om Aftenen knælte ned, den Ene paa høire, den Anden paa venstre Side af Buggen, med det lille Barn mellem sig! Hvem vilde endnu tale om Forskjel, — om rig og fattig, — om fornem og ringe? — Det himmelske Sind og Væsen gjør os Alle lige, allerede her i den øverste Helligdoms Forgaard!

Dorthe havde tillige saa mange forunderlige Buggesange, som hun havde lært af sin gamle Moder, ikke blot de bekjendte om sorte og hvide Faar, — om Smaafuglene i Skoven, — hun kunde endnu mange andre, og disse sang hun fornemmelig, naar Barnet var uroligt og slet ikke vilde sove, og de viste sig i Almindelighed som et useilbart Middel til at berolige Barnet og bringe det i Sovn. Det var fornemmelig to saadanne Buggesange, den ene kaldte hun „Englesangen“, og den anden „Krybbe-sangen.“ De lød saaledes:

Børn og Engle smaa
Lege tilhammen,
Engle med Binger paa,
O, hvilken Gammen,
Bingen er over
Smaabørn, som sovcr,
Sover saa sødt og saa snilt!

D e n a n d e n:

Krybbe og Bugge,
Hvad er b:dst?
Krybben i Stalden i Bethlehem,

Buggerne i alle Smaabørns Hjem.
Jesusbarnet i Krybben,
Barnet mit i Buggen,
De sove sammen saa sødt!

Disse Buggesange blev sungne ganske sagte, efter en ensformig indlukkende Melodi. Dorthes dæmpede Stemme gik næsten over til Summen, men man hørte dog en hellig, himmelsk Klang i den.

Da de første sex Uger var over, uden at der endnu var blevet nogen alvorlig Tale om Daaben, tænkte Dorthe en Dag, at det dog slet ikke var muligt at vide, hvad der kunde tilstøde et saadant lidet svagt Barneliv, og det er og ganske anderledes med et døbt end med et udøbt Barn. Og saa fortalte hun om sin Hans, som havde lært saa meget og vel bevaret det, hvad hans Pastor havde sagt, da han engang var paa en Bibel-læsning, om Forskjellen mellem døbte og udøbte Børn. For Daaben, ligesom Verden paa Skabelsens første Dag tom og øde, — efter Daaben, som Edens Have med Livets Træ i Midten — Jesus Kristus, og om Aftenen, naar Dagen var bleven kjølig, Herren selv vandrede i Haven.

„Det er dog en herlig Ting,“ vedblev Dorthe, „naar man har en Mand, som har lært saa meget. Forend Hans sagde mig alt dette, tænkte jeg heller ikke stort mere over Daabens Betydning, end at Barnet fik et Navn.“ — Hvad hun videre tænkte under denne Tale, udtalte hun ikke med Ord; det var nemlig en medlidende Beklagelse over denne rige Kone, som vist aldrig fik høre en lignende Ting af sin Mand, thi Dorthe havde en meget rigtig Følelse og skarpt Blik for, at den højere Verden var som en med syv Segl tillukket Bog for denne Mand.

Følgen af denne Samtale var, at der

efter nogle Dages Forløb blev truffet alvorlige Forberedelser til Daaben. Dorthø lagde i Stilhed nogle Mærke til Alt og var meget spændt efter at se, hvordan en Daab hos rige Folk blev arrangeret. Og da kaldt hun fra den ene Forundring i den anden.

For det første fandt hun det ingeniørlunde rigtigt, at man bestemte den hellige Daabsbehandling til en saa sildig Time, hun mente, det var dog skjønnere, naar vor Herreguds kjære Sol skinde ned i Døbevandet, end alle de kunstige Lys, som Menneskene antændte. Hun betragtede længe under mangehaandede Tanker de pragtfulde, gyldne Kronlys, under hvilke Døbe-Bordet blev stillet, og rystede paa Hovedet. — „Smukt er det vistnok,“ sagde hun til sig selv, „men vor kjære Herre Guds deilige, velsignede Solskin er dog endnu meget smukkere.“

Der næst var det ikke rigtigt i hendes Tanker, at hun fik Befaling til under Daabstalen at holde Barnet; hun mente, at dette ikke tilkom hende, — hvortil var da Fadderne?

Endelig syntes hun ogsaa, at hendes kjære Frue slet ikke kunde komme til No og Befindelse for alle disse Anordninger, Overveielser og Bestemmelser om Mad, Drikke og Klæder. Da havde hun dog hørt det meget bedre, da hendes lille Hans blev døbt; da var hendes gode Mand selv gaaet ind til Byen for at købe Kaffe, Sukker og bestille Bagværk, og hendes Moder havde tillavet og beredret Alt, — hun selv havde kun hørt med Barnet at gjøre.

Men da hun om Morgenen paa Daabsdagen fik til Foræring af sit gode Herkskab en hel ny Dragt, fix og færdig, saaledes som hun brugte den, men af et meget smukkere og finere Stof, end hun nogenstinde før havde baaret, da var hun ganske overvældet af Glæde og Taknem-

melighed. Hun blev ikke træt af at betragte den sorte Silketraie og det deilige Skjort af mørkebrunt Løi med hvide Silkestriber i, besat nedenom med en bred Fløiels Bord. Og saa de nydelige blaa Silkebaand om Huen, — saa brede og tykke, at de var ganske tunge, — hun veiede dem i Haanden! — Hvad vilde vel hendes Hans sige, naar han saa hende i saadan Pragt? —

All denne Glæde gav hun usorbeholdent, paa sin oprigtige, ligefremme Maade Udtryk, saa at den gode Giverindes Dine bleve vaade ved saaledes at saa skue ind i et barnligt, usfordærvet Menneskehjertes rene Fryd og Glæde, som i en klar, rislende Kilde.

Endelig kom den festlige Stund! Salen var oplyst af glimrende Gas-kroner. Under den største stod Døbe-Bordet, smykket med de herligste, mest udsøgte Blomster, fra hvis Midte Døbefadet af Solb, i Form af en Vandlillie, hævede sig. Fadderne grupperede sig, og Pastoren oplod sin Mund for at tale.

Det var en Mand af den allernyeste Sort efter den allernyeste Mode, som mente, at den evige Sandhed, det urgamle Gudsord, var meget for raat, kantet og stødende for Nutidens fine, afsløbne, høit dannede Mennesker. Det var derfor nu Pastorens Opgave, at sjerne alt det Raue og Kantede fra Ordet, at det uden Anstød, let og glat kunde gaa ind i Menneskene. Men da gik det desværre saaledes, at han istedetfor at forkynde den evige Sandhed, forkyndte sin egen Daarstab, — og at der istedet for Gudsord alene, kom Menneskeord for Dagen.

Dorthø havde foresat sig at være meget opmærksom, paa det hun kunde fortælle sin Hans Alt, — hvorledes en Præst i Byen tager Sagen. Saa hørte hun da nu en hel Del smukt Kling-Klang om,

— Fader- og Moderglæder, — om Dyder og Fortjenester, der fra Slægt til Slægt blev nedarvet i dette ærverdige Hus, — om de store Forhaabninger, som dette Barn gav fuld Ret til at vække, da Faderens Aand hvilte over ham. Saa til Slutning en Smule rorende om Menneskelivets Glæder og Sorger og Dasse om, at dette Barn maatte komme til at vandre paa bare Roser. — Og da nu endelig den hellige Handling selv kom, — da var der ingen Spørgen efter den dyrebare apostoliske Bekjendelse, saaledes som vi lære det i vor Katekismus's andet Hovedstykke i den tredie Artikel. Men der var kun Tale om Kristentro saa ganske i Almindelighed, og Fadderne blev slet ikke spurgt. Der var heller ingen Beføgling med Korsets Tegn paa Hænde og Bryst, — ingen Beden og Haandspaalæggelse; — intet Under da, at vor Dorthø, da der blev sagt Amen! — med store, forventningsfulde Bine saa paa Pastoren, som om hun vilde sige: „Er det hermed Altsammen forbi? — maa ikke nu det Egentlige, det Sande, det Bedste komme!“ — — —

Der sad de nu Begge med hinanden, — Ammen med det dobtte Barn paa Skjødets. — Fra den straalende Festsal, fra den Brimmel af pyntede Mennesker, var de vendt tilbage til deres stille, svagt oplyste Gemak. Dorthø saa Barnet dybt ind i de klare Bine, som om hun vilde læse, hvad der var steet i hans Indre, den største, himmelske Belgjerning som kan vederfares et Menneskebarn. Derefter anstillede hun mangehaande Betragtninger og Sammenligninger. Hun tænkte paa sin egen lille Guts Daabsdag derhjemme i Skovhytten, hvorledes deres gamle Præst dog havde talt ganske anderledes end denne idag! Hun havde ogsaa dengang været meget opmærksom

og spændt iagttaget ethvert af Handlingens Led, og da det hellige Døbeband flød over Barnets Hoved, gif det ogsaa gennem hendes Hjerte som en mild, sagte Berøring af den barmhjertige Guds Aand og Naade.

Men Hans, hendes Mand, der kunde bevare Alt, hvad han hørte, han vidste om Aftenen ganske nøiagtig at gjentage Alt, hvad Præsten havde sagt; saa havde de sammen slaet op i hendes Bibel det Sprog Præsten talte over, og Dorthø erindrede det ogsaa nu: „Se, du har hjertelig antaget dig min Sjæl, at den ikke skal fordærves!“

Og Hans mente, at det var ganske rigtigt, hvad Præsten sagde: Ethvert Menneske maatte blive fordærvet her i denne syndige Verden, dersom Guds Aand og Naade ikke bevarede ham. Men gennem den hellige Daab bliver Enhver stillet under denne hellige Aands Beskjærmelse og Beskyttelse, ligesom man planter et ungt Træ ved en Havemur og binder det til en stærk Støtte, hvor det staar i Sollyset og ikke kan gribes af Stormen. Og Præsten havde talt videre om den „hjertelige Antagelse,“ — og ønsket Barnet, at det i sit hele Liv maatte erfare en saadan Antagelse og aldrig lade sig nøie med, om Verden og Menneskene beredede ham en god Antagelse, men ingen No have i sit Indre, førend han havde fundet Døren til det himmelske Faderhus og hvilte i sin Frelser's, den Herres Jesu aabne Arme, ved hans trosfaste, kærlighedsfulde Hjerte. — Til Slutning havde Alle ret af Hjertet bedet for det kjære Barn, at Faderen i Himmelen vilde lade alt dette ske og lade det blive ham en Vægt til det evige Liv.

Alt dette gif atter gjennem Dorthøes Sind og Tanker, da hun sad der i stille Ensomhed alene med Barnet. Hun syn-

tes, at hendes lille Gut var bleven meget smukkere og bedre døbt end dette rige Barn, og det gjorde hende af Hjertet ondt, at hendes Pleiesøn, som hun ogsaa havde faaet ret inderlig kjær, ikke skulde blive døbt paa samme Maade. — Det er da godt, tænkte hun, at Daabsvelsignelsen er af Gud og ikke af Menneſter, — at Jngen kan tage noget fra, eller lægge noget til. Det var en slem Sag, om saa var Tilfældet.

Her passer forresten det Ene, ganſte til det Andet, — istedetfor det delige Sollys — Gasbelysning! — og netop den samme Forſkiel fandt hun ved at sammenligne de Ord, som her blev talt, med de Ord, hun har saa levende i sit Hjerte. Som om hun dog maatte tilægne dette kjære Barn noget af det hendes eget havde modtaget, foldede hun sine Hænder over Barnets Hoved og bad det Bibelprog, som var bleven brugt ved lille Hans's Daab. — „Se, du har hjertelig antaget dig min Sjæl, at den ikke skal fordærves!“ — Derpaa lagde hun Barnet ned i Buggen, — og det faldt i en sød Søvn.

„Det er Daabsjønnen.“ sagde Dorthé, „og tilhører ham med Gud og Kette; i Guds Varetægt og under hans Beskyttelse sover han saa godt, og alle hellige Engle holde Vagt.“

Imidlertid sad Daabsſelskabet i den glimrende Festsal, hvor Husets Solvøi, Fade og Talerbener, blandede Vinene, — hvor Ketterne ingen Ende tog, og Vinen flød i Strømme. Selskabet blev stedse mere belivet, og den ene Staal med behørig Taler blev udbragt efter den anden. — Først blev Døbebarnet i velvalgte Udtryk betænkt og tilønsket alle de Gaver, som gjør Jordelivet rigt og kosteligt. — men paa hans Borgerſkab i Himlen tænkte man ikke. Det var da godt, at Dorthé i sit Hjertes Enfold

hadde valgt at nedbede den bedste Del for ham. — Senere ud paa Aftenen kom den unge Frue for at se til sit Barn. Hun sølte ogsaa Trang og Længsel efter at hvile ud i Stilhed, hendes Sjæl var træt af alle disse Menneſters Tale, alt det Stin og al den Glands uden Aand og Sandhed.

Da var det ret en Vederbøggelse for hende, at tage Barnet paa sine Arme og i sit Skød. Da det var styrket og forfrisket af Sønnen, blomstrede Roser paa dets fine Kinder; den lille Gut strakte Armene velbehagelig ud og gav smaa Frydestrig fra sig, — hans Moder trykkede ham med Henrykkelse atter og atter til sit Bryst, kyssede ham og udtraabte af sin inderste Sjæl: „Gud velsigne dig tusinde Gange! Gud velsigne dig i alle dine Dage!“

Derpaa udspondt der sig en Samtale mellem Moder og Amme af det urgamle Indhold, som allerede havde fundet Sted mellem Elisabeth og Zacharias, — nemlig det vigtige Spørgsmaal:

„Hvad mener J der vil blive af dette lille Barn?“

Harde man fremsat dette Spørgsmaal for Faderen, vilde Svaret strax været færdigt og lydt saaledes:

„Han skal blive Chef og Repræsentant for det gamle, berømte Firma: Hohl & Son, — han skal sole sig i Glands og Rigdom, Menneſtene skulle boie sig for ham, — han skal nyde sit Liv i hoi Anseelse og Ære, og paa det han maa blive dngtig og ſkiftet til Alt, skal han have de bedste Lærere og ikke staa tilbage i nogen Kundskab og Færdighed, som tilhører hans Tid.“

Saaledes besvarer mange Fædre Spørgsmaalet, naar de se hen paa den Førstefødtes Bugge, — og dog trækker Livet saa ofte en tyk Streg over alle disse høie Tanker, disse stolte Forhaab-

ninger, og hvor Begyndelsen ligger i Glands og Solskin, der ligger Enden som oftest i Nat og Mørke.

Begge de unge Koner havde her i det stille Kammer, vistnok andre Tanker. Barnets Moder tænkte paa de mange Kampe, som maatte vente ham her i Verden, paa det Uilfredsstillende ved den blotte jordiske Rigdom, paa det høiere Maal og den høiere Bestemmelse, hvortil Mennesket var skabt. — Som allerede saa ofte, havde hun nu paa sit Barns Daabsdag, mellem alle disse pyntede Mennesker, gennem al den Snakken, som summede i hendes Dre, atter erfaret, hvorledes der bag alt dette Skin, at denne saakaldte Glæde, manglede det Sande, det Bedste. — Med saa Undtagelser, — til hvem hendes Svoger Reinhold henhørte, — var hun overbevidst om, at alle disse Gjæster ikke var kommen af sand Deltagelse for hende og hendes Barn, men for det rigt besatte Taffels, de selftabelige Glæders Skyld. Derfor ønskede hun sit Barn, at det aldrig maatte sætte sin Hu og sit Hjerte til denne Verdens Glands og Herlighed, men at han maatte lære at kjende og elske det Høiere, det Uforgjængelige, — og skulde Rigdom falde i hans Lod, at han da maatte blive en tro Husholder derover, til Guds Vre og Menneskenes Velsignelse!

Da Svoger Reinhold, som man ogsaa havde maattet indbyde til Daabs høitideligheden, efter den hellige Handling lagde sin Haand velsignende paa Barnets Hoved, hvidskede han, kun forstaaeligt for Moderen, det Ord: „Verden forgaar med sin Lyst, men den, som gjør Guds Villie, bliver til evig Tid!“ — Paa dette Ord maatte hun nu atter tænke, halvhoit gjentog hun det for sig selv i Forening med det Ønske for sit Barn, at det fra Ungdommen af altid bedre og

bedre maatte lære at gjøre den Faders Villie som er i Himmelen.

Dorthe betragtede med sine klare, forstandige Nine Moder og Barn, medens Tankerne veylende bevægede sig ogsaa i hendes Hjerte. Hun anstillede atter sine Sammenligninger; naar hun tænkte paa sit Barn derhjemme, da vidste hun, at der forestod ham et Liv fuldt af Arbeide og Noie, at han i sit Ansigt Svend maatte æde sit daglige Brod. Men dette forarsagede hende ingen Bedrøvelse; thi hun vidste, hvor sødt det selverhvervede Brød smager, og hvor godt man hviler efter udført Arbeide. Tvertimod overkom der hende som en Art Beklagelse, naar hun saa paa denne spæde, fine, lille Gut og tænkte paa, hvorledes han vilde saa Alting uden nogen Noie og Anstrængelse, og hvorledes han skulde vore op i denne store By, mellem disse høie Huse og Stennure, og aldrig erfare, hvor lykkelig man er, naar man med bare Fodder springer omkring paa de friske, beduggede Enge. — vader pladskende om i de smaa, rislende, nynnende Bække, — holtrer sig i det duftende Hø, gjennemsøger Busk og Krat og klatter op i Skovens høie Trær efter Fugleeder, — og henter i Haven den modne Frugt fra de høieste Grene. Paa alt dette tænkte Dorthe og sukfede!

Da hun hørte det sagte udtalte, hende saa velbesjendte Bibelsprog, sukfede hun endnu ergang, thi dette gjaldt jo ogsaa hendes Barn! Ved Anvendelsen deraf, var de Begge lige.

Ja — „Verden og dens Lyst,“ — det var den fælles Fare, den samme for baade Fattig og Rig, — den samme mellem Stennure og under grønne Trær. Og den anden Del: „At gjøre Guds Villie,“ — det var ogsaa det fælles høie Maal, som Begge havde at stræbe efter, enhver paa sin Vej og sin

Maade. Da kom atter Bibelsproget, som den kjære, gamle Prest anvendte ved hendes lille Søns Daab, i hendes Tanker om den „hjertelige Antagelse.“ Dette kunde hun ikke nu beholde for sig selv, men maatte omtale det til sin kjære, unge Herskerinde i al simpel, trohjertig Enfold, saa godt hun kunde. Hendes Ord faldt da saaledes:

„Det er dog det Allerbedste, at man ved, at et saadant kjært, døbt Barn er som et Lam i den gode Hyrdes Haand og gaar under hans Beskyttelse paa hans Græsgange, — at denne gode Hyrde har talt hvert Haar paa dets Hoved, og at han udtrykkelig har sagt:

„Jungen skal rive dem ud af min Haand!“

„Hertil vil jeg for mit Barns vedkommende holde mig og være ganske rolig og trostet.“

Paa dette hørte den unge Frue i den raslende Silkejole stille og opmærksomt, i hendes smukke Dine var et lyst Skin, i de lange Dienhaar hang en Taare. Sagte nikkede hun til Dorthes Ord og rakte ligesom talkende Haanden over til hende; de to Kvinders Hænder sluttede sig sammen, den hvide, fine laa i hendes haarde brune, — derunder laa det stille, velsignede Barn, og fra Oven saa Guds Engle ned, hvem det fra fordem af har lystet at skue ind i saadan Hemmelighed.

Tredie Kapitel.

**Svorledes en fra høit oppe,
kommer dybt nede.**

Da man efter den tydsk-franske Krig for første Gang hørte en Krigsstat be- regne, ikke efter Millioner men efter Milliarder, da læste man i Aviserne, hvor høit et Taarn vilde blive, naar man kunde lægge disse fem Milliarder i haarde Dalere paa hinanden. Og de,

som læste det, faldt i Forundring; thi det var et Taarn, høiere end det babyloniske, og det gik som dette gennem Skyerne. Intet Under, at Tydskernes Hoved derover grebes af Svindel, og at denne Svindel greb om sig, netop som dengang det babyloniske Folk byggede sit første Taarn. Heller intet Under, at den levende og hellige Gud, ligesom dengang, for ned og omstødte Milliardtaarnet. Da maatte der nok blive et Brag og en Udspreddelse i alle fire Vinde!

Da Taarnet af lutter Guld og Sølv stod der, da greb Milliardsebereren Folket, det bankede og hamrede i alle Aarer; som i en vild Jagt kom de løbende forbi hinanden, — Enhver vilde have sin Del, det var det samme, om de derved løb sig selv overende, — rappe og rive til sig vilde de. — Af Begjærlighed efter Guld fødtes den Svindlemand, som udpegte de Grunde, paa hvilke Lykkebygninger kunde opføres, og nu byggede Enhver et babylonisk Taarn, indtil det stødte mod Himlen. Da var det nok! — da blev alt kastet i Høbe om hinanden!

Da blev mange Menneskers Lykke, — mange Mænds Vre, — mange gamle Navne, — mange ærværdige Firmaer begravet under Sammenstyrtingerne, de har kostet mange Taarer, og mange Menneskeliv ødelagdes og visnede.

Det var paa den Tid, da Menneskene veiedes og mange befandtes at være for lette, at ogsaa Indehaveren og Gesen for Firmaet: „Hohl & Son“, blev veiet og befunden for let.

Saadant kommer ikke pludselig og paa en Gang, men voxer efterhaanden, først hemmelig i Menneskehjertets stille Dyb, — derpaa bryder det frem i det ydre Liv og griber om sig som en glødende Jld, indtil det bliver en ustandselig ødelæggende Brand. Da knager og brager det allerstærkeste Huses Bjælker,

— Murene styrte sammen og begraver Alt i sit Fald.

Allerede som yngre Mand havde den nuværende Bankier Herman Hohl, paa sine Reiser sølt sig stærkt hendraget til det grønne Bord, hvor Guldtobene ruller hid og did, og hvor saa mange Menneskers Liv og Lykke under Spillelystens vildt opflammende Videnstaf skjændig gaar tilgrunde. Han havde bundet meget og tabt meget, men var dog ikke bleven fængslet af en vedvarende Videnstaf for Lykkehjulet. Naar han atter vendte hjem til det solide faderlige Hus, og paany maatte arbejde ved sin Pult under den alvorlige Gamles Dine, da forgik den onde Lyst og Begjærighed ham. Vel bevægede der sig i hans Indre allerede dengang en stærk Tilhøielighed til et yppigt Liv, han vilde glimre for Verden, han vilde have Altting skjønnere, rigeligere og prægtigere end alle Andre, han spurgte ikke efter, om det kostede Hundreder eller Tusinder, — hvorfor var man da rig, naar man altid skulde lade sig indskrænke og give Afkald paa at følge sin Lyst og Smag. Han var paa Grund af dette Gang allerede ofte kommen i Gjæld, og kun ved den ældre Broders Nægling var det Lykkets atter at udjevne Sagerne og at afvænde den strenge Faders Brede mod den yngre Son.

Men da nu denne Fader havde Luffet sine Dine, og begge Sønerne kom til Regimentet, da paalagde den Yngre sig snart ingen Tvang mere. Reinhold nøiede sig med den bortgangne Faders faa, simple Privatværelser, der laa mod Bagsiden af Huset; Hermans Glæde var det derimod at udfyde hele det øvrige store Hus med alle dets Gemakker og Sale paa en Maade, der tilfredsstillede Alle, endog de mest overdrevne Fordringer paa Luxus og Pragtløst. Derefter førte han i mange Aar et fraadsende,

overdaadigt UngarskLiv, forskaffede sig Alt, hvad en yppig Livsnødvendelse krævede, — optraadte som Kunstens og opadstræbende Talenters Beskytter, — kjøbte deres første Frembringelser til høie Priser, samlede Sængere og Sangerinder om sig og lønede dem fyrstelig. — —

Intet Under, at alleslags Snylteplanter klyngede sine yppige Ranker om denne Stamme! Intet Under at alt Slags Pat af Emigrere og Epyllikere trøb frem fra alle Sider for at mæske sig med de Lækkrier som faldt fra denne Riges Bord.

Men heller intet Under, at der ved Aarets Slutning, da de store Hovedbøger blev opslaaet, og begge Brødrenes Balance ved Aarsregnskabet gjenemset, ikke fremstillede sig noget fordelagtigt Resultat for den Æne, — da det viste sig, at de store Summer, som Forretningen kastede af sig, ikke mere var tilstrækkelige, — at betydelige Kapitaler af Grund-Fondet, hvorpaa Huset var baseret, var opslugte.

Reinhold, den ældre Broder, saa denne Levevis og dens Følger med alvorlig Sorg. Boiet over den store Foliant, hvori hans Broders Konto stod opstrevet, dreiede han betænkelig Pennen frem og tilbage, og mere end et udtryksfuldt „Hm“ trængte sig frem gennem hans fast sammenpressede Læber.

Han sagde Intet — og behøvede heller ikke at sige Noget, thi Broderen forstod enhver Mine og Bevægelse i hans Ansigt, der var talende nok ogsaa uden Ord. Han udbrød med korte, heftige Ord:

„Jeg er træt af længer at bevæge mig i det gamle forslidte Spor; fra nu af vil jeg slaa ind paa en anden Bane, hvor der er ti — ja tyvefoldig Gevinst at opnaa. Dette ængstlige, forsigtige Væsen, denne stive, klobfede „Stabilitet“, som

indhjæller sig i det naragtige, men høit agtværdige Navn: „Soliditet“, har længe været mig forhadet. Jeg vil nu gaa min egen Vej og den, som ikke vil følge med, faar lade være.

Reinhold hørte rolig paa ham og ligesaa rolig lagde han Bøgerne sammen. Han stod op og sagde: „Efterdi det somer sig, at Brødre ho endrægtig sammen, saa skal det forelobig til næste Aars Udgang Alt blive som det er. Da faar vi se hvorledes Eagerne staa.

Den yngre Broder hengav sig nu uden Sky og Tilbageholdenhed til vilde, uovelige Spekulationer, og ligesom han tidligere havde sølt sig hændraget til det grønne Bord, saa var han nu ved Børs-spil i sit rette Element. Han var tillige Deltager i Aktieforetagender, hvorover man i Almindelighed rystede paa Hovedet; ligesaa kjøbte han Statspapirer stolende paa Kursens uberegnelige Stigen. Han vandt paa en Dag flere Tusinder, men — table dem ogsaa igjen!

Ifke destomindre var Resultatet ved Aarets Udgang ikke ugunstigt. Med et triumferende Smil viste Herman Broderen de lange Talrækker, og i hans Dine laa et halvt medlidende, halvt spottende Udtryk, da han slog Bøgerne igjen, sammenlignende den nuværende dristige Seilads paa Forretningernes Hav, imod at slæbe sig frem i det gamle, stille, døde Farvand.

Der overtok Reinhold under denne Tale ligesom en hemmelig Gru. Han hævede taktsfuld sit Blik op til den hjemgangne Faders Billede, der i Vegemstørrelse og talende ligt hængte over Skriverbordet, hvor Broderen sad. Det forekom ham, som om disse faderlige Dine med alvorlig Misbilligelse saa ned, —

som om den Fuld, der laa mellem de tykke Dienbryn var bleven dybere. Han fornåm gjennem disse Træk en Advarsel mod de hemmelige, forførende Magter, der kalder sig — „Lykke“, som finder sin Lyk i at tilkalde Menneffene sin gyldne Loffemad, at lade dem drikke sin sprudlende Vin, og, naar de er bleene berusede og fangne, vende dem lunefuld Ryggen, kaste dem den bitre Verme i Ansigtet og gaa med Latter derfra.

Da var det den ældre Broder erklærede den Yngre, at deres Veie maatte stilles, naar han fremdeles vilde fortsætte paa den Bane, hvorpaa han nu havde staaet ind.

„Men jeg vil dog bede dig,“ sluttede han, „ved Grindringen om vor Fader, hvis Billede her ser ned paa os, vel at betænke, hvad du gjør, hvor saadanne Veie kunne føre hen, ja, jeg styr ikke at udtale, maa føre hen! Jeg vil som denne Faders Søn stille mig under det Ord, som efter gammel Skik fra Fortiden altid har staaet paa første Blad af Husets Hovedbøger: „Den Retstafnes Ihusommelse bliver i Velsignelse!“

Hans Ord blev, som vi kunde forudsæ, frugtesløse og Brodrene skiltes ad. Siden den Tid var tre Aar henrundne, og i Løbet af disse Aar havde Herman giftet sig, og nu var der, som vi vide, født ham en Søn.

Om Forretningernes Gang havde Reinhold siden den Tid ikke mere belyret sig. Broderens Formuesforfatning for nærværende Tid var ham derfor ganske ubekjendt. Men da Milliardsvindelen nu greb om sig, og Haabet om at grundlægge uhyre Formuer smitsomt grasserede, da frygtede han hemmelig for Broderen. — — — (Mere).

Frafalden, men ikke fortabt.

(Fortættelse).

Fortasket, stælvende, slagen i Samvittigheden, for evig i hans Nærverelse, der engang var en saa naadig og barmhjertig Herre, men nu en streng, forfølgende, ubarmhjertig Dommer, en Gud, i hvis Hænder „det er forfærdeligt at falde“; engang et Lyshav, men nu en forfølgende, fortærende Ildstrøm.

Frygtelige Ord af Tertullian randt ham isinde.

Saadanne Blik af den hvide og indre Glendighed, han gif imøde, hvad var det andet end „nogle saa gloende Pile og Rastespjyd fra et uberegneligt stort Ildcentrum?“

Han vendte Blikket bort fra det uholdelige Lys, og idet han slov saa nedad Stien og opad Straaningen paa den anden Side af Dalen, saa han fremdeles en let kvindelig Stikkelse stride hurtig, men hemmelighedsfuldt fremad, altid holdende sig forsigtig i Skyggen af Mur, Stene eller Træer.

Noget i hendes Bevægelser fængslede hans Blik, og i næste Dieblit var der ingen Tvivl mere.

Det var Eucharis. Hun var alene og sneg sig lydøst henad i Skyggen, seende sig varfomt omkring, som om hun ønskede at undgaa at blive bemærket.

Hans forste Indskydelse var at staa op og benytte sin Ret til at drage Omfjerg for hende; den næste at trække sig længere tilbage i Skyggen og aldrig mere møde hendes Blik.

Thi hun var paa Veien til Fængslet, til ham, til Martyrdom, for at dø for Kristus sammen med ham.

De modstridende Indskydelser, der for igjennem hans Hjerne og hans Hjerte, syntes at betage ham al Evne til at

handle. Han sad ubevægelig, med boiet Hoved og sammenknugede Hænder, og saa hende passere nedad Straaningen, opad Stien, tæt forbi sig, følte hendes lette Klædning streife sig.

Hun saa ikke op, da hun passerede forbi ham, og han sad tildels i Skygge; hun ilede undselig forbi uden at gjenkjende ham.

Var han da saa forandret ved hvide saa Timers legemlige Lidelse, ved denne Nats Sjælslidelse?

Hun var passeret ham. I et Dieblit vilde de hurtige, lette Trin bringe hende ud af Sigte, ud af Hørevidde.

Hun vilde fortsætte sin Gang til Byen, til Fængslet og finde ham borte. Hun vilde trænge sig frem for Tribunallet, angive sig selv, lide og dø.

Dg for at fri hende fra dette havde han givet sig til Pris for evig Død og Skjændsel!

Hans Lemmer syntes at negte at bære ham, da han forsøgte at følge hende. Det var altsammen ligt en frygtelig Drøm. Maasse han havde mistet Bruugen af sin Stemme; det var altsammen en Drøm; han var allerede et stumt Gjenfærd fra Kyften hinsides. „Hun kjender mig ikke! „Gaa bort fra mig. Jeg kjendte dig aldrig.“ Hun vil aldrig kjende mig, Eucharis; heller ikke du, o Herre!“

Dg med Angsten kom tilsidst et Fortvivlelsens Raab, en lang, dyb, jammerfuld Klagehyd, et uendelig bittert Skrig.

Bed Lyden deraf vendte Eucharis sig, bevæget af Medlidenhedens Instinkt.

Hun vendte sig og saa tilbage.

Han udstrakte sine Arme og udtalte næsten uvilkaarlig hendes Navn.

I et Dieblit var hun ved hans Side, ved hans Fodder, med sit Hoved ved hans Bryst, sluttet i hans Favn. Hvor svag Omfavnelsen af de stakkels, lemlæstede Hænder var bleven! Dog holdt de hende fast.

Hun saa bekhymret op i hans Ansigt.

„Elstede! hvorledes de har ladet dig lide! Du har bekkendt! Min Bekkender! Min Martyr! Og hvilket Mirakel har gjort dig fri!“

Hun badede hans Hænder med Kys.

„Kjære, hellige Hænder, lemlæstede og pinte for dig!“

Han negtede det ikke. Han havde lidt.

Men han gav hende intet Kys. Han kunde ikke berøre hendes rene Bænde med Læber, der havde fornegtet og affvoret sin Herre:

Og han kunde ikke tale.

„Hvilket Mirakel, Elstede? Hvilket Barmhertighedens Mirakel har bevæget dine Bødler til at give dig fri? Al, de er Mennesker, hans gjenløste Skabninger endog de! Du har rørt og smeltet deres Hjerter ved dine Ord, ved din Taalmodighed. De kunde ikke bære det over sit Hjerte at udføre sine grusomme Hensigter. Du har valet „den kristne Sjel i Hedningen.“ Pinebænken og Marterkammeret har været mere veltalende end dine mest glimrende Ord fra Talerstolen; det Blod, de har udghdt, er bleven en Døbefont for dem, der udgjød det. Jeg vidste, der vilde ske et eller andet Under for din Skyld. De værste Mennesker har saadanne guddommelige Muligheder til Medlidenshed hos sig, og jeg var vis paa, du vilde kunne røre de værste.“

Endnu talte han ikke.

Han drog endog sine Hænder bort fra hendes Kys. Disse Hænder havde modtaget det falske Bevis. De var ikke længere værdige til at berøre hende. Han

lagde dem over sine Dine. En frygtelig Mistanke gennemfor hende for et Dieblit. Havde de lemlæstet ham og gjort ham maaløs — for stedse bragt den veltalende Tunge til Tausshed? Saadant var ofte bleven gjort.

„Valerian!“ udraabte hun med angstfuld Stemme, „du kan dog tale? Visse- selig hørte jeg din Stemme! Jeg hørte dig udtale mit Navn!“

Hvorledes kunde han formilde Sagen for hende? Kunde han sige Sandheden, at det var for hendes Skyld, han havde gjort det? Det vilde være det bitreste af Alt for hende, at hun skulde have været Uarsag i hans Fald.

Der var ingen Mulighed for at fortie Sandheden for hende.

Han tog Hænderne bort fra sit Ansigt og saa med et ubestrikeligt, ufravendt Blik ned i hendes opadvendte Ansigt.

„Eucharis“, sagde han, „jeg har gjort mig selv fri. Ikke Gud; jeg selv. Jeg har modtaget et Bevis for at have ofret. Jeg er bleven en Libellanicus. Priscus havde uopfordret erholdt det for mig, og han sagde mig, du vilde komme og angive dig selv og ofre dig til at lide og dø med mig. Og jeg modtog det.“

Hun sagde ikke et Ord, hun udgjød ikke en Taare, men sank ned ved hans Fodder, boiende sig i Stovet, som om hun var den Skyldige.

Efter nogle saa Minuter reiste hun sig derpaa, stillede sig bag ham, lagde blidt sit Hoved paa hans Skulder, trykkede sine Hænder mod hans brændende Bænde og boiede sig over og kyskede de skjældvende Dienlaag.

„Elstede“, hvistede hun, „min egen! Du gjorde det for mig!“

„Du ved, o Kristus!“ klagede hun, „at han gjorde det for min Skyld. Du ved, han elsker dig. Han gjorde det kun for min Skyld!“

Der var ingen heftig Sindsbevægelse i hendes Stemme, men hjertelig Tillidsfuldhed og Ærbødighed, saavel som den sømmeſte Medlidende. „Se op paa mig, paa din egen Eucharis!“ Thi en frygtelig Grindring opſteg i hendes Sind om den frafaldne Ægtemand og Huſtru ved Katakomberne — Huſtruen, ſom havde friſtet ham til at fornegte, og Manden, hvis Dine aldrig ſiden havde hvilet paa hende.

„Se op paa mig. Hvorken du eller jeg er virkelig forandrede.“ Han vovede at ſe op i hendes Dine, og der mødte han det gamle Blik, fuldt af uendelig Ærbødighed og Tillid, blandet med en Medlidende, der var halv moderlig, halv englelig. Og han drog hendes Hænder ned, bøiede ſit Hoved over dem og vadede dem med hede Taarer, ſom han ikke forſøgte at hemme.

„Ikke længere et guddommeligt Ideal og en Leder for dig.“ ſagde han, „men en ſtaffels, ſeilende, dødelig Skabning, ſom dog endnu er dig nær!“

„Endnu altid dig ſelv,“ ſagde hun, „og du ſkal vinde dit højſte Selv, dit bedre Jeg, for evig!“

Saaledes havde hun fremdeles Tillid til ham, uindſtrænktes, for beſtandig. Han knælede foran hende, hdmgyet, ſlagen, falden. Men i denne Hdmgyeſe var der en ſød Fornemmelſe, han aldrig for havde kjendt, et Glimt af en guddommelig Medlidende, ſom, medens den trofaſt hdmgyer i Stovet, aldrig vilde fornede eller foragte; vilde knuſe og dræbe, om fornødigt gjordes, men kun for at helbrede og gjøre levende og ſtabe paany det ſande Veſen, Guds billedet i Menneſtet.

Hun knælede ned ved Siden af ham, og de bad ſammen, han, uden at vove at ytre et Ord, og hun, ikke henvendende ſig, ſom hun pleiede, til Ham ſom den

„gode Hyrde“; det forekom hende ſnare, ſom om de knælede ſammen lige nedenunder Korſet ved den Korſfæſtedes Fødder, og alt, hvad hun kunde ſige, var: „D, du Guds Lam, ſom borttager Verdens Synd! Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis! Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, dona nobis pacem!“*) Og derpaa vandrede de langſomt hjem ſammen.

Men med det første dæmrende Haab fattede Valerian et Forſæt — et Forſæt han af ængſtelig Miſtillid til ſig ſelv neppe vovede at ytre, endog til Eucharis.

Hans Skridt blev mere og mere vakkende og ſvage, og hvis hun ikke havde ſtøttet ham, vilde han neppe have naaet hjem.

Da de ſit Huſet iſigte, overvældedes han af en Strom af Grindringer og udtalte ſit Forſæt.

„Det er et heiligt Sted,“ mumlede han; „det er Clements Hjem, Clements Værk. Hvorledes kan jeg, en Forræder, betræde det? Eucharis, jeg fan endnu dø uden at blive en Banære for ham, dig og Børnene. Gjør mig et Løve af Løve i Nat i et af Udhuſene. Lad mig ikke beſmitte Huſet med en Forræders Nærværelſe — ikke engang for en Nat. Og imorgen vil jeg være ſtærk nok til at gaa. Lad mig krybe tilbage til Karthago og beſkjende og dø!“

„Hvis det er Guds Villie, ſkal du gaa,“ ſvarede hun; thi hun havde tænkt paa dette lige fra det første. „Vi vil gaa ſammen, ſom jeg havde ment.“

„Du tror, jeg turde vove det, at jeg endnu kunde blive antaget og ikke blive en Banære for hans Navn og dit? Du

*) Guds Lam, ſom borttager Verdens Synder, forbrutte dig over os! . . . . giv os Fred!

tror det muligt, at det endnu maa blive mig tilladt, og at jeg maa faa Kraft til at gjøre dette? Hvis jeg nu stod for Tribunallet, tror jeg, det vilde blive anderledes. Jeg skulde beskænde, ikke en Filosofi, heller ikke Kirken, men ham, Kristus selv, og jeg tror, han vilde hjælpe mig, som han hjalp Element. Men tror du, Elskede! at han ogsaa kunde give mig Kraft til at se dig lide, hvis det maatte faa være? Al! jeg har pint dig mere, end nogen bederft Boddel nogensinde kunde have gjort."

Dette kunde hun ikke benægte.

Men hun overtalte ham til at komme ind i Huset og lægge sig i sit eget Værelse.

Og derpaa gik hun og fortalte det til Søstrene, men sagde dem ogsaa hans Hensigt at gaa tilbage den følgende Dag.

Men den følgende Dag var de forvredne og febrilske Lemmer ude af Stand til at røre sig.

Lange Dages, Ugers, Maaneders farlige Ængdom paafulgte; Livets Kilde syntes næsten at være udtørret ved legemlig og sjælig Lidelse, Blodtab og en fortærende, brændende Feber, ledsaget af vild Fantasieren

Den æstetiske Opsætning af Hægtetabet ifølge hvilken det ikke saa meget var en Fuldkommengjørelse af det menneskelige Liv som et Fald til et lavere Standpunkt, havde ofte formørket endog hans lykkeligste Dage. Og nu, da hans Aand for en Tid havde tabt sin Ligevægt og Evnen til at beholde denne Kamp i sit Indre, plagedes han af frygtelig Tvivl. Eucharis syntes at være en Skræk for ham, og dog vilde hun for deres Begges Skyld ikke tillade nogen anden at være Vidne til og dele denne Fortvivlelse.

"Hun er ikke falden," kunde han sige, "hun er en Hjets Engel. Kun

jeg. Jeg faldt, først en Gang, fra hvad du maaske vilde have ladet mig blive til, og saa igjen; det andet Fald er let — let. Men hun var ingen Frister, ikke til det første, heller ikke til det andet Fald. Satanas, det er din Løgn! Hvor to Kristne er, der er Kristus, og du kan ikke komme der. Men jeg er ingen Kristen — ingen Kristen; i det taler du sandt. Og saa kommer du. Du har Magt til at friste. Hun har aldrig fristet. Hun er aldrig falden. Kun jeg, to Gange. Hun ved det ikke. Hun maa aldrig vide det."

Lous knælede hun ved Siden af ham, medens han var et Offer for disse vilde Feberfantasier; skjult for hans Syn, naar hun kunde, og altid bedende.

Og tilsidst syntes hendes Bøn at være hørt; thi gradvis syntes hin Skræk at svinde bort.

Derpaa var det, som om en anden frygtelig Samtale fandt Sted inden hans forvirrede Aand.

Gjennem det stille og rolige Hus, gjennem de aabne Vinduer og hen over Haverne, saa at endog Slaverne ude paa Marken forfærdedes derover, klang i strenge, gjennemtrængende, lydende Toner de Ord:

"Gaa bort, gaa bort! Jeg kjendte dig aldrig — aldrig, aldrig!"

Og derpaa et fortdrivlet, bonfaldende, gjennemtrængende Skrig: "Herre Krist, tilgiv, tilgiv! Jeg kjendte dig ikke! Jeg har aldrig kjendt dig!"

Og derpaa igjen strengt og klart:

"Gaa bort, gaa bort!"

Men derpaa syntes ogsaa den Skræk at svinde bort, og i sine Fantasier optoges han snart af en frampagtig Iver for at gaa tilbage til Tribunallet og Torturkammeret, snart af Element's sidste Ord: "Du tilgav doende — tilgiv og frels!" og snart af en rastløs Sagen.

efter nogle tabte, ubenævnte Personer, ingen i Begyndelsen kunde forstaa, hvem var. „Jeg maa finde dem, endog om det var i Helvede!“ var det bitre Strig. „Jeg maa finde dem og bringe dem med mig. Ingen Indladelse uden disse. „Gaar bort, gaar bort! I det I ikke har gjort det for disse, idet I foragtede disse Mindste, foragtede I mig.“

„Men hvor, Herre, hvor? Der er intet andet end Mørke om mig; Ild, Larm, dog Mørke, lutter Mørke!“

Til sidst gif det pludselig op for Eucharis, at det var den faldne Mand og Hustru, hvem hans stakkels, forvirrede Mand søgte efter, og fra det Dieblig synets hun at føle sig betydelig lettet ved, at han ikke var alene, men at hun var med ham i hans Sogen.

„Vi skal finde dem, Elskede.“ sagde hun med sin rolige, lave Stemme; „vi skal ganske vist finde dem.“

„Jeg maa ikke komme uden dem,“ sagde han med et længselsfuldt, forvirret Blik; „han vil have Miskundhed, ikke Offer — Miskundhed, Miskundhed! Uden disse vil han ikke lade mig ind. Ingen Kroner — ikke Martyrkroner vil hjælpe — heller ikke Clements Bonner kun disse To — kun at bringe disse i vore Hænder. Da vil han maasse lade os ind.“

Der indtraadte mange Tilbagefald.

Men selv efterat Bedidstheden var kommen tilbage. spandt ikke Længselen efter at finde disse Fortabte.

„Det var intet Bedrag,“ sagde han; „det var vor Herres Stemme, og han mener det. Vi maa finde dem og bringe dem hjem.“

Hans Sind var delt mellem dette Forsæt og den Beslutning atter at fremstille sig for Tribunalet og bekjende, saa dybt var de Ord bleven indprentede paa hans

Hjerte: „Jeg vil have Miskundhed og ikke Offer.“

Til sidst gjenbåndt han sine Kræfter saa vidt, at han krøb op ad Heien til Ratakomberne, hvor den lille „Treenighedens Kirke,“ som Tertullian ansaa for saa velignet, endnu vovede at samle sig.

Den næste Udflugt skulde være til Karthago, til Tribunalet, for at give Afstald paa Beviset og modtage Straffen. Om nogle faa Dage vilde han være stærk nok dertil.

Endnu engang gif den lille Familie sammen opad den styggefulde Sti gennem Bvingaardene, Valerian i de Bodsfærdiges Dragt, grovt Sæffelærred, og bestemt paa at knæle udenfor i en Krog, halv skjult af Klippen.

Eucharis knælede der ved Siden af ham.

Hun vilde forblive hos ham i Mørket udenfor. Det var hendes Ret og hendes Plads, sagde hun, og Ingen kunde berøve hende den.

Men da den hellige Nadvære blev høitideligholdt, og de Ord blev udtalte: „Hellige Ting for de Hellige,“ og de Trofaste knælede indenfor for at kommunikere, rørte Valerian ved hende og sagde: „Gaa, det er Hans Kalden; du vil være mig nærmere hos Ham end her udenfor ved min Side.“

Hun nølede et Dieblig og gif derpaa.

Hun kom tilbage med det gamle, straalende Emil i sit Ansigt. Og i Valerians Ansigt var der ogsaa et Udtryk af Fred, hun ikke havde seet der før.

Ihi de to faldne Bodsfærdige, han havde søgt saalange, havde imidlertid krøbet hen til sin gamle Plads bag ham; han havde seet sig tilbage og opdaget dem, havde stiltiende flyttet sig tilbage hen ved Siden af dem, tæt hen til dem, fra hvis Berøring han havde gysset til-

bage som fra Besmittelse, og havde grebet Mandens udtærede Haand og trykket den til sit Hjerte.

Og da Eucharis kom og knælede ved Siden af dem, saa de Tre op i hendes Ansigt med et Udtryk af Forundring og grændende Haab. Og hendes Smil saldt vederbægende paa dem Alle som en Solstraale fra Himlen.

M i t t e n d e K a p i t e l .

Den Aften, da Valerian og Eucharis sad mellem Vinranterne paa en af de Terrasser, Clement sidst havde kaldt, og de to smaa Børn legede ved deres Fodder, sagde Valerian.

„Imorgen altsaa gaar jeg endelig tilbage til Karthago.“

„Vi vil gaa,“ sagde hun og lagde sin Haand i hans, „hvis du virkelig har Kraft dertil. Jeg vilde ikke bede om, at vi skulde udsætte det en eneste Dag.“

„Der vil blive givet mig Kraft,“ sagde han rolig. Men jeg maa gaa alene.“

„Du vil dog ikke mistro mig?“ sagde hun. „Har jeg nogensinde søgt at friste dig ved Blik eller Ord? Eller,“ vedblev hun, hævede sine klare, milde Dine op mod hans, „den gamle Frygt skulde dog vel ikke atter komme over dig? Du frygter ikke, at jeg skal blive en Frister for dig?“

„Nei,“ sagde han, „givet af Gud, for at vi skulde gjøre hverandre til hans gode og lydige Børn; givet mig af ham som en beskyttende Engel til at være om mig og lede mig fremad! Men, Elskede, jeg gaar ikke for at angive mig selv — for uopfordret at fremstille mig selv som en, der har Ret til at søge Martyrkronen. Jeg gaar simpelt hen for at tilbagefalde en Løgn. For dig at fremstille dig selv sammen med mig vilde være at friste dem til at begaa en Uretfærdighed.“

„Er dette en pludselig Tanke?“ sagde hun.

„Jeg har tænkt paa det i Uger,“ svarede han, „men har ikke vovet at sige dig det. Og,“ tilføiede han, idet han tog Børnene i sine Arme, „der er disse; dine og mine i al Evighed. Hvorledes skulde jeg vove at berøve dem dig?“

„So, jeg er din først og fremst og for evig,“ sagde hun. „Derpaa føler jeg mig sikker. Søg ikke at vildlede mig med Hensyn til dette.“

„Det er sandt,“ sagde han; „det er sandt. Hvis Gud kalder dig, vil det blive saa; men ikke imorgen. Se, hvad Morgendagen vil bringe mig.“

„Er det en Befaling?“ sagde hun.

„Jeg føler mig vis paa, at Gud vilde have det saa,“ svarede han. „Lydhighed er bedre end Offer. Han ved, Elskede, hvilket Offer denne Lydhighed er.“

Hun sagde ikke mere.

Hele Natten igjennem kæmpede hun med sin fortærende Længsel efter at gaa med ham.

Men om Morgenens var hun paa det rene.

Da de knælede sammen, maaste for sidste Gang, sagde hun: „Jfse vor Billie, men din Billie ife.“ Og derpaa tilføiede hun, idet de reisste sig: „Min Elskede, din Billie er min. Gud vil have Mistkundhed og ikke Offer. Jeg vil ikke give Anledning til, at Nogen begaar en Uretfærdighed. Jeg vil forblive her hos dine Børn og hos de stakkels Frasaldne, som du elsker, og en Dag vil vi bringe dem hjem sammen.“

Og da han i Morgenens Tusmørke forlod Hjemmet, alene, for at gaa tilbage til Karthago, sølte han sig lettere om Hjertet, end han nogensinde havde gjort, selv i sine lykkeligste Dage.

Da han var ude affigte, gif Eucharis til Søstrene og fortalte dem det, og den

hele Dag igjennem havde de tre Kvinder kun en Tanke i sine Hjerter, men ingen af dem talte om det.

Og ingen af dem udtalte noget Bonnens Ord. De vidste ikke, hvad de skulde bede om, og neppe, hvad de ønskede. Men hele Dagen igjennem, under Tilshynet med Børnene som under Udførelsen af de huslige Pligter, var deres Hjerter opfyldte af Beredvillighed til at ofre det dyrebare Liv til Gud.

De huslige Arbejder var udførte. I den hede Middagstid læste Viola med lav Stemme det sidste Brev fra Biskop Cyprian for Justa, som hvilede træt paa sit Leie.

Eucharis sad ved Eiden af de sovende Børn, da hun hørte tunge og langsomme, men velkendte Skridt, sørgelig forandrede fra de gamle lette, elastiske Trin.

Ingen anden hørte det, og hendes Hjertes Banken syntes at standse, og hun var nær ved at besvime; thi hun følte, at hvis det var Valerian, kunde det ikke være nogen glædelig Tilbagekomst. Hurtig listede hun sig ud for at møde og standse ham, at han kunde fortælle hende alene hvileksomt sørgelige Tidender, han maatte have at bringe.

Hun mødte ham udenfor Porten.

„Jeg er kommen tilbage for at arbejde for dig og dine,“ sagde han og forsøgte at lægge Munterhed i Stemme og Blik.

Men hun tog kun hans Haand og drog ham med sig ind i deres eget Værelse.

„Der er bleven lagt en Byrde paa dig, min Elskede,“ sagde hun. „Lad mig dele den.“

Han satte sig ned paa Voibanken, og for første Gang i hendes Paasyn overgav han sig ganske til sin Smerte, og den forgjæves tilbagekrængte Hulken rystede hans hele Skikkelse.

De vil ikke antage mig. Gud vil

ikke tage mig,“ sagde han. „Du maa fremdeles holde ud med mig, vanæret og beskjæmmet, som jeg er. Gud kan maaftilgive, men det gjorde Skridt kan aldrig gøres om — det tabte Dieblif til at be- kjende Ham kan aldrig blive givet tilbage.“

Blidt loffede hun den hele Veretning ud af ham.

Dvrighedspersonerne havde behandlet hans Gjenkaldelse ganske let, som en Ting uden al Betydning. Først havde de talt sarkastisk, som om de troede, Valerian ønskede at slippe fri for den Bengebød, der maatte erlægges for Beviset.

„Undskyld,“ sagde de; „De har rigtig betalt en Del af Prisen i den Opmuntring, De har givet deres Sekt til at følge Deres kloge Exempel, hvilket vi hører, Mange ogsaa har gjort; men vi kan ikke fritage Dem for Resten, en Del af hint fortræffelige Guds. Netop nu trænger Regjeringen mere til Landeieendomme, for hvilke de kan kjøbe Soldater til at bekjempe Goterne med, end til Kristne, de kan fremstille som afstræfende Exempel for de Dvrigte. Ordren til Sektens Undertrykkelse er for Dieblifket bleven slappere. For Tiden forlanger vi intet andet end Jordegods.“

Og da han holdt fast ved at ville opgive Beviset, negtede de først at ville modtage det, men efter en Raadslagning sagde En af dem:

„Denne Kontrakt har to Betydninger. Den ene, at den er et Pant paa, at Deres Landegods skal overføres til Staten. Det er uigenkaldeligt. Den anden, at den er et Sikkerhedsbevis for Dem. Det kan De, hvis De behager, visselig give Slip paa. Deres Beslutning var meget vist og betimeligt afskjet. Keiser Decius er, som De maaft har hørt, i Pan- nonien paa Rigets Grændser, haardt trykket af Barbarerne. Maaft endog

værre. Og for Diebliffet har vi andet at tænke paa end de Kristnes Skrupler."

"Dg saaledes," sagde Valerian efter at have sluttet denne Beretning, „blev jeg affsediget. Og jeg kan aldrig gjøre det om, aldrig gienvinde den tabte Grund, aldrig tilbagefalde de onde Ord, aldrig gjøre den lave Handling ugjort — aldrig i al Eoighed!"

Hun saa forbauset op.

"Dg troede du nogenfinde, du kunde, Elskede?" sagde hun. „Jeg gjorde det aldrig. Hvor var da Ydmygelsen, den velsignede Ydmygelse? Tilgivelse er Tilgivelse, intet mere, intet mindre, baade naar den kaster os i Støvet for hans Fødder, og naar den løfter os op til Himlen. Hvad ventede du mere end at blive tilgivet?"

Han taug nogle Dieblikke.

"Jeg ser det," sagde han tilfidsst, „jeg har længes, maasse ikke saameget efter at tjene Herren som efter at afsvifte Pletten fra mit eget Navn — for din Skyld, Eucharis, og for Bornenes."

"Pletterne er afsvastede med andet Blod end vort," sagde hun. „Paa sit eget Legeme bar Han vore Synder."

"Men hvorledes kan den forlorne Søn vide, at han virkelig er tilgivet," sporede han, „uden ved atter at faa Tilladelse til at arbejde og tjene som BARNET? Den bedste Kjortel og den fede Kald er gode, og Faderens Rys maa være himmelsk Ulykkelig fra først af; men efter Festen trænger vi til de Ord: „Gaa hen og arbeid i min Vingård," „kom, følg mig." Gud tilgave mig, hvis det er Formastelse; men hvis du kunde forstaa, hvor jeg tørster efter noget for Kjød og Blod haardt at udrette — noget, der viste, at jeg atter har hans Tillid!"

"Er ikke dette haardt nok," sagde hun, „at taale Foragt og Misforstaaelse, saa ledes som du har maattet idag? Jeg

tror," tilføiede hun, „at vi aldrig kan gjøre det Onde godt igjen; men jeg tror ogsaa, at der ikke er noget Fald, hvorfra vi ikke kan opreises, og vi vil forsøge det. Templets hellige Klædebon er ikke lappede og istandgjorte Klædebon. Herren istandgjør ikke, men han skaber nyt. De hellige Kar er ikke sonderbrudte Ting, sammenstikkede og lodrede. Hvis de brydes eller faar en Revne, kastes de atter ind i Smelteonen, hvad enten det er Pottemagerler eller det er Guld, og gjøres maasse smukkere end for. Det er hans Guld og hans Tempel. Og han maa have det altsammen fuldkomment."

"Jeg forstaa det," sagde han efter en lang Tausshed. „Men vi kan ikke vælge vore egne Lutringmidler."

Den Aften viste Priscus sig for første Gang igjen paa Godset. Han syntes urolig og ønskede at tale alene med Valerian.

"Jeg har været meget bedrøvet over din Engdom," sagde han. „Dg idag blev jeg lidt ængstelig ved at høre, at du igjen havde været i Karthago. Det er neppe forsigtigt endnu. Disse Rngter om Keiseren kunde endnu blive gjendrevne. Dg naturligvis kan det neppe ventes, at de skulde give efter med Hensyn til Godset."

Blodet for Valerian op i Ansigtet.

"Forsigtigt!" udbrød han. „Er du, jeg ventede, til det var forsigtigt? Jeg gif det første Dieblif, jeg havde Kræfter til det. Men hvorfor skulde du tro mig?" tilføiede han i en forandret Tone — „hvorfor skulde Nogen tro mig?"

Med en ny Indstyldelse og læggende Baand paa sig, holdt han derpaa sin Haand frem til Priscus.

"Du mente det godt, formoder jeg,"

„Jagde han. „Maaske du og jeg endnu kan komme til at staa sammen, ikke udenfor, men indenfor, ikke givende efter, men besjendende.“

Priscus nølede. Den ædelmodige Indsydhelse fremkaldte en lignende hos ham.

„Du bekjendte og led mandig,“ sagde han. „Og jeg — jeg mente aldrig at forsage Kristendommen for bestandig. Og nu, da det affindige Menneske er dræbt, vil Alt blive godt igjen.“

Valerian sølte sig ude af Stand og uærdig til at strides.

Og efter en Pause vedblev Priscus.

„Det gjør mig ondt for Gudset. Men jeg ved, dit Hjerte aldrig hang saaledes ved det som din Broders. Og i en Vens Hænder vil det blive omtrent som før, hvis du vil forblive her.“

„I en Vens Hænder?“ sagde Valerian forvirret.

„Jeg vidste, at Ingen kunde gjøre et saa fordelagtigt Arrangement, som jeg kunde,“ svarede Priscus. „Og da hine

Penge efter min Onkel netop kom mig ihænde paa den Tid, lod Sagen sig let ordne. Jeg kan ikke blive her meget. Jeg tænker i Virkeligheden ofte paa at bosætte mig i Rom. De Folks Sæder, man møder i Karthago, er saa bornerte (?: uannede). De Kristne vise ingen Tolerance, Hedningerne ingen Imødekommenhed. Du kan leve her, saalænge du behager, og styre det for mig og sende mig en Forpagtningsafgift. Jeg skal ikke forlange noget Ubilligt.“

Dette var altsaa Ildprøven for nærværende: at vedblive at leve i det gamle Hjem som Forpagtere og Tjenere under Priscus, Libellaticus, Forræderen, Fristeren, at være undergoven hans Befalinger og hans Visitationer. Ingen hed, brændende Ildovn for alle i Flammerne; men en simpel, huslig Ildovn, ophedet Folks Dine, hvor de „tre Martyrer“ kunde gaa triumferende med meget almindeligt Brændsel, dog hed nok til at udstille en hel Del Slagger.

(Mere).

Nordenskjølds Grønlandserpedition. *)

En af Deltagerne i Nordenskjølds Grønlandserpedition (1883) sendte Gøteborgs Handels- og Sjøfartstidning et Brev om Expeditionens Vandring paa Indlandsisen, hvoraf vi meddeler følgende:

„Kom med mig og se, hvorledes vi i Almindelighed har det paa Isen! Vi passer paa en tidlig Morgenstund, medens den lille Skare Isvandrere endnu sover. Solen er allerede oppe. Den stod op for flere Uger siden, og er endnu

oppe. Rundtom ser vi den paa den udvendige Side blændende hvide Is i uendelig Udstrækning, kun begrænset af den blaa Himmelhøveling. Diet søger forgjæves et Hvilsepunkt. I Dalen under os danner den gennem Vandets synlige Sjøbund en mørkere blaa Farvetone. Isens Ujævnheder sees ikke i det Fjærne. Milelange Høider markerer sig endnu med afrundede Omrids. Nærmest os ser Isen ud som en nyploiet Uger med tyndt Snedække. Smaa Bjerg-

*) Aftrykt efter „Eau Claire Tidning.“ Expeditionen har i sin Tid været omtalt i „For Hjemmet.“

toppe rager hist og her frem. En Varm i det Hjørne forraader, at en Gletscherelv vildt styrter sig i Isens Indre. Til sidst ser vi en liden sort Gjenstand foran en Hoide. Vi vil se det nærmere og vi faar Lov at gaa.

Vi har taget feil af Afstanden, noget, som er tilgiveligt, da vi Intet har at holde os til. Endelig opløser dog den sorte Plet sig i flere smaa udenom et lidet høidt Telt. Alt som vi nærmer os skjælnes vi hdeligt flere Slæder med forskellige Ting paa. Paa Teltets Stormsnor, paa Stave i Isen, ja endog paa Slædestængerne, hænger forskellige Ting, saasom Seildug, Strømper, Fodlapper og slagrer i den spage Vind, aabenbart for at tørres. Paa Slæderne og paa nogle Snestier ligger Senegræs udbredt af samme Grund. Teltet er omhyggeligt luffet. Vi tillader os at aabne det for at kaste et Blik derind, men træd endelig ikke indenfor, thi saa tramper du paa Koffen Kræmmer.

Vi ser der en stor Søstendeseng i to Rader. I den ene ligger sex, i den anden fire, alle tæt op til hinanden. Ansigtene kan vi ikke kjende af den Grund, at vi ikke kan se dem, men paa de runde Sovesække kan man se, at de indeholder Noget. En og anden Klædning synes at ligge ovenpaa. En lydelig Snorken forraader Liv i Sækken. Men stille — længst til Venstre reiser en Sæk sig halvt op fra Sengen. Sækken falder ned og blotter et Hoved. Hovedet er aabenbart Nordenfjolds. De skarpe Ansigtstræk fornægter sig ikke, om ogsaa det vildtvogende Skjæg skulde vildlede en.

„Kræmmer, staa op og sæt Kaffeent paa!“

Stemmen betager os den sidste Tvivl. Sækken ved Døren ryster sig og svarer som et Ekko: „Kaffeent paa, ja.“ De

tre Nordmænd staa først op og klæder sig paa, d. v. s. om Fodderne.

„Hvorledes er Veiret?“ spørger Nordenfjold.

Kræmmer luffer op, titter ud og svarer efter Forholdene.

Ku bliver der Liv i alle Sækkene. „Hvad viser Bjellstrøms Aneroid?“*) spørges videre fra samme Kant. Bjellstrøm reiser sig, banker paa Barometret og læser af. Samtidigt faar vi Temperaturen i Teltet at vide; den er 6 Gr. Celsius. Sækken nærmest Nordenfjold aabner sig og hilser et „Godmorgen“, eller faar et „Godmorgen Doktor!“ Berlin tager en Aneroid op af Lommen, banker og læser af; saasnart han har faaet sine Støvler paa, gaar han udenfor med et Thermometer og ser efter Luftens Temperatur. Ku er Røgeapparatet i Gang inde i Teltet, siden der blev Plads ved Borttagelsen af Sengen. Brændselet bestaar i Sprit.

Medens Rjedelen koger, vil vi monstre Teltets Indre. Hver Seng bestaar af en Guttaperchamadrats, der blæses op med Bølge, derpaa ligger de, hver i en Sovesæk af Uldfilt; desuden har hver et Teppe, som lægges indeni Sovesækken. Hver af Uld bruges om Matten. Kun Fodderne klædes af. Islandstrøien og det øvrige Futtermal bliver rolig siddende. Ved Siden af Nordenfjold staa en Kurv, der indeholder nogle astronomiske Instrumenter, en Uffe Medicamenter, en do. med Naturalier og nogle andre Smearing. En Natstæk, Pose eller slikt har hver især til at forvare Nødvendighedsartikler. Der hænger nogle Riffertter og flere Par Snebriller samt nogle Klædesklude.

Ku er Kaffeent færdig og Bordet dækket. Bordet er et Sæde, hvorover der

*) Et Slags Barometer.

er lagt en Madrats. Den varme Kaffe sætter Liv i Folkene, Tungerne tøer op, og der diskuteres ivrigt om, hvad der kan ligge bag Høiderne i Ost. Til Kaffeen, som naturligtvis drifkes med Sukker, men uden Fløde, spises Skibstvebakter med Smør og Ost.

Lige efter Frokosten sker Opbrudet. Bagagen bindes paa Slæderne og Teltet nedtages. Ventilatorer paa Madratserne aabnes, og Luften presses ud med en hvæsende Lyd; det lyder, som om et Lokomotiv tæt ved slap Dampen. Efter en halv eller hel Kilometer, alt efter Terrænet, hviles en Stund, og saa fortsættes atter. Ved Middagstid hviler vi noget længere, og spiser, hvad vi kalder kold Middag, bestaaende afvejlende af roget Skinke, Kjød, Sardiner, Brød og Smør. Mange vilde misunde os Maden og ikke mindre Appetiten. Til dette Maaltid tager Svenskerne en Snap; de Andre afflog denne Delikatess. Og saa sattes Toget atter i Gang.

Kl. 5 om Eftermiddagen standsede vi gerne; Teltet opsløges paa det jævreste Sted, der fandtes. Det var ikke altid let at finde et saadant, og undertiden maatte vi taale de slemme Huller i selve Teltet. Saaledes havde Raftpladsen No. 10 et saadant lige ved Teltstangen, hvori der til almen Moro af og til dumpedes i Forbifarten. Teltpladserne er opkaldte efter deres Nummer, et hver Dag, da vi heldigtvis ikke behøvede nogetsteds at ligge i mere end nogle Timer. Efter Høidernes Udseende, de derværende Søer og Elve, Kevnernes Retning og Jrens Bestaffenhed kunde vi let erindre os de forskellige Raftsteder.

Bed Ankomsten til et saadant Sted sløges Teltet op. Saa hurtigt som muligt tog vi Tørt paa Fodderne og hængte vore Uldklude til Tørring. Koffen begyndte inde i Teltet at tilberede Maden,

udenfor blæstes fra alle Kanter, d. v. s. i Madratserne, og paa en liden Forhøining i Jsen saaes Nordenstjold at ligge uden Hat med Refleksionscirkelen i Haanden for at gjøre sine Solobservationer, og Berlin staaende hos ham, stirrende paa et Barometer og optegnende Observationer. Den slinke Kof har snart Maden i Orden; Bordet, d. v. s. den madratsbelagte Slæde stydes ind. Hele Skaren ordner sig uden Tilsigelse, hver paa sin Plads, siddende paa en liden Forhøining, som Enhver maatte lave sig selv saa godt som muligt af sammenlagte Tapper, Sovesække eller deslige. Kjellstrøm ofte saa af den kogende Kjedel til hver især en rigelig Portion, som modtoges med Begjærighed. Dette Hovedmaaltid bestod altid af varm Mad, navnlig henkogt Kjød, og derefter en stor Kop Kaffe. I Stedet for Kaffe fik vi undertiden Suppe.

Isvandrerne gjorde sig nu tilgode. Nordenstjold røg sin sjette Cigar, En og Anden tændte Blus paa sin Pipe. Passiaren blev livligere. Den dreiede sig som oftest om de ubekjendte Egne i Ost, hvorhen vi agtede os, om Nordpolsrejser og om Hjemmet. Gjordes det fornødent sendtes Lars ud paa Refognosering, undertiden med Kjellstrøm. Et og andet Sindrigt afgjordes. Berlin kunde, da han var fri for Patienter, i No ordne de saa Spor af Liv, som i Dagens Løb var fundne paa Jsen, de saakaldte Sne- og Isalger, og gjøre Optegnelser derom. En og Anden ordnede sin Seng og begyndte at krybe i sin Sovesæk, en Proces, der ikke var saa let. Nordenstjold og de Nærmeste skrev i deres. Kjellstrøm ordnede sine fotografiske Aparater og tegnede paa Kortet den om Dagen tilbagelagte Vej. Anders beregnede i Stilhed sine grønlandske Sedler og sneg sig derpaa til Kois. En-

felte modererede Luftindholdet i sin Ma-
drats ved at aabne Ventilen og slippe
lidt ud. Samtalen gik efterhaanden
istaa, Tanterne gik paa Reiser, og lan-
dede maaste i Hjemmet, og saa laa hele
Skaren nedsunken i den dybeste Sovn.

Jeg har allerede omtalt de Hindringer
og Vanskeligheder Isen gjorde os. In-
gen egentlige Hindringer, men Ubehage-
ligheder, ofte af tragikomisk Natur, var
de Huller, der er smeltede flere Steder,
og som findes hist og her. De er af
forskjellig Storrelse, men altid store nok
til en Fod, undertiden til begge, og til-
strækkelig dybe, ofte en halv Alen, saa at
man kan faa sig et ordentlig Fodbad.
Da Sneen laa over dem, var det helt
umuligt at gjætte, naar man vilde dumpe
i eller ikke; og naar man var sunken i
med den ene Fod og skyndte sig at frelse
den anden, kunde det samme hændes
den.

En alvorligere Ting var en Dienshg-
dom, der er vel kjendt af alle Polarfarere
og kjendt under Navn af Sneblindhed.
Den optræder som en Følge af det stærke
Sollys og ytrer sig med en heftig Svien
i Dinene og Besvær ved at aabne Dien-
laagene. Den kan føre til Udvidelse af
Diets Hinder, og derved fremkalde Tabet
af Synet. Tages den i Tide, er den
let at helbrede, og for os blev den derfor
ikke af Betydning, ihoovdel de som spo-
rede Begyndelsen dertil, ikke ville glemme
det saa let. Snebriller, der var med-
tagne i den Anledning, blev af væsentlig
Nytte og begjæredes meget.

En lignende Virkning udøvede Sol-
lyset paa Huden, især i Ansigtet. Her
var især Ørene, Næsen, men dog ogsaa
Kinderne og Læberne, udsatte. De hov-
nede under ulidelig Svie og blev fulde
af Udslet. Denne Plage maatte vi ro-
ligt bære. Endog de veirslagne Lapper
klagede herover. Ellers var Helbreds-

tilstanden udmærket god paa hele Isvan-
dringen; ikke en eneste Skade stede, uag-
tet der foresaldt mange Kulbotter og
„Dyppninger“ i de smeltede Huller.

I den første Uge havde vi det deiligste
Veir. Forst midt i den anden Uge be-
gyndte vi at kjende Kustveir i Form af
Sne og Regn.

Den 20de Juli kom vi ikke langt.
Isen var dækket af Sneflaade, som be-
sørliggjorde Slædernes Fart. Dertil
kom Vanskeligheden ved at se i den taa-
gede Luft. Det regnede næsten hele Da-
gen. Vi var glade, da vi, vaade som vi
var, kom i Læ under vort Telt. Den
følgende Dag tog vi videre i den op-
blødte Sne, som tiltog i Tykkelse, endog
til to Fod. Slæderne sad næsten fast;
tilsidst kunde vi kun med de største
Anstrængelser komme ganske langsomt
fremad. Vi maatte leire os i den dybe
Sne, og stampe en Teltplads, saa godt
vi kunde. Lars sendtes ud paa Refog-
nosering og kom tilbage med den Bæst, at
Sneens Bestaafenhed var ens saa langt,
han havde været og saa langt, han kunde
se. Det var klart, det var umuligt at
komme videre i Slæder, og heller ikke
uden Fare, da Tilbagereisen jo kunde
affjæres ved mere Snefald. Vi var ved
det 18de Raftsted, i lige Linie omtrent
13 Mil inde paa Isen, ihoovdel den af
os tilbagelagte Veir var længere, desuden
var vi stegne 5000 Fod over Havet.

Lapperne fik nu Befaling til næste
Morgen at begjæ sig paa Skif saa langt
mod Ost som muligt. Tidligt den føl-
gende Dag begav de sig saa afsted, godt
udrustede og rigeligt provianterede for
sej Dage, med en særskilt skreven Pro-
memoria, som blandt andet indeholdt, at
ved Slutningen af hver tredie Mil skulde
gjøres Barometerobservationer, og om
Land skulde naaes, da at medtage hvad
der fandtes af Urter og Græs.

Nu kom der et Par lange Dage for os Andre. Mandstabet hysfelses med at omordne Bagagen, og paa en Maade indlede Tilbagetog. Men der var Tid nok endda. Ovenifjøbet var vi stadigt i Laage. Nordenfjöld og Berlin skrev Breve paa det lille Oplag af Papir som havde. For Resten morede vi os med vore Tanker. I en Lomme fandtes en Stump af „Goteborgs Handels och Sjöfartstidning“ (Nester fra Goteborg), hvis Indhold grundigt studeredes. Der gjordes naturligvis daglig meteorologiske Observationer.

Paa den tredie Dag efter Lappernes Afreise brod vi op med Alt og tog tilbage til den forrige Leirplads, hvilket i Forveien var aftalt med dem, kun efterladende et Signalflag og nogle Levnetsmidler. Vi havde ikke været mange Timer paa den 17de Leirplads, førend vore Lapper kom tilbage. Disse utrættelige Skløbere havde gaaet Nat og Dag. De var naaede 21 Mil længere ind paa Isen og til en Høide af 7000 Fod over Havet. Isen havde der høinet sig endnu mere. Deres Veie havde været aldeles jevn, bedækket som Isen var af et flere Fod høit Snelag, hvor man kun kunde færdes paa Skier. Ugunstigt Veir havde affrækket dem fra at vove sig videre frem. De havde hverken seet Land eller Tegns derpaa langt frem for dem.

Expeditionen havde nu opnaaet et bestemt Resultat, ihvorvel det onskede Maal, et isfrit Land, ikke var forundt os at finde. Det kan derimod anses som fastslaaet, at der intet saadant findes paa denne Breddegrad. Ryststrækningen kan beregnes til 12 Mil, Isvandringen med

Slæder til 13 Mil, og Skibsfarten til 12 Mil, hvilket uaffæet at Lapperne fra deres Standpunkt kunde se nogle Mil østerpaa, omfatter omtrent det halve Land. Naturligvis forringer dette Sandsynligheden af, at der andetsteds enten nord eller søndenpaa skulde findes isfrit Land. Gronland har efter al Rimelighed Formen af en Høiberg med jevn Høining fra den ene Side til den anden, og saarner saaledes de Betingelser, paa hvilke Professor Nordenfjöld støttet af meteorologiske Fakta, grundede sin Tro om et isfrit Land. I sin Plan til Expeditionen omtaler han ogsaa denne Mulighed.

Hjemreisen begyndte lidet lovende. Samme Dag Lapperne kom tilbage, herskede der fuldstændig Sneykning. Uagtet Veiret næste Dag atter var slet, maatte vi dog bryde op. Vi søgte saa meget som mulig at følge samme Veie, vi var komne, men tabte den, da Sneen somme Steder var dyb og ufremkommelig. Mod Aften var vi dog atter paa ret Veie. Naturligvis gif Veien lettere da det gif nedad. Slæderne var lettere lastet, vi kunde kun finde faa af Leirpladserne, og disse var ogsaa meget forandrede ved Isens Smeltning. Nogle af Søerne var forsvundne og Elvene ud-tørrede.

Hjemturen tog 10 Dage, og den 3die August satte vi atter Foden paa Land, efter at have tilbragt omtrent en Maaned paa Isen. Det var ikke uden Velbehag vi atter traadte paa Marken, hvor Diet kunde faa Hvile, hvor man frit kunde kaste sig i Græsset og se Blomsterne nisse velkommen.

Forskjellige Slags Notitser.

En svensk Kaptein Nordensfelt har opfundet en Baad, hvormed han stundomtil kan fare og manøvrere under Vandet; med denne blev der i Midten af September foretaget Prøveture i Dresund, og det saaldt efter Eigende ud til Gunst for Baadens Brugbarhed i Krigstid. Samtidig berettes fra Frankrig, at de anstillede Forsøg med de franske Office rer Krebs's og Renards nye Luftskib har givet forøget Haab om, at Problemet med at styre Luftballoner er paa god Vej til at løses; da kan man vel ogsaa faa en Krigsflaade i Luften. Allerede i Slutten af forrige Aarhundrede brugte de Franske Luftballoner (isalsald under Felttoget i Flantern) til dermed at udspeide Fiendens Stillinger. Der er Nogle, som mene, at man maa kunne affstaffe Krigen; de har stiftet Fredsforeninger og henvisst til Voldgift, men det hjælper kun lidet. Verden ligger i det Onde, og Krigen udvider sig til alle Gøbeter. „I skulle høre Krige og Rhygte om Krige,“ Matth. 24, 6.

— En lærd Svensk ved Navn Claus Rudbeck (død 1702) søgte i et Verk kaldet Atlantica, at bevise, at Menneskeslægten's oprindelige Hjem og Bugge (altsaa Paradiset) har ligget i Sverige; hvorledes han kommer til den Slutning, er ikke godt at vide, da dog baade Asyrien og Floden Phrat i 1 Mos. 2, 14. nævnes som værende i Paradiset. Men de Videnskabsmænd, som ikke brøde sig synderligt om Bibelens Auctoritet er dog ikke nu saa tilbøielige som i tidligere Dage til at finde Rudbeck's Theori latterlig; at de forskjelligte Jordstrøg i den forhistoriske Tid har undergaaet betydelige klimatiske Forandringer, anse de for afgjort; og for at ikke Rudbeck skal staa

alene med sin besynderlige Theori, saa beredte en Nois for en Tid siden, at Hr. Warren, Præsident for Universitetet i Boston, ved et af den evangeliske Alliances Moder oplæste en omhyggelig udarbejdet Afhandling, hvori han søgte at bevise, at Edens Have var beliggende ved Nordpolen. Hvorledes det for Tiden ser ud der, hvor Paradiset i Virkeligheden har ligget, det kan man se af efterfølgende lille Notits, som vi afstrykker efter „Morgenbladet“: „Paradiset i vore Dage. Det eneste Spor af Vegetation i Edens Have, hvor Eufrat og Tigris flyder sammen, er nogle saa Dadespalmer ved en liden og smudsig By, Gurna, hvor Tyrkerne har en Garnison og en Telegrafstation. Beboerne viser de Rejsende „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt,“ et visent Træ, uden Grene og Frugt.“ Saaledes lyder Notitsen i „Morgenbladet“; men for vore unge Læsere maa vi bemærke, at det naturligvis er en Bildfarelse, naar Nogen mener for Tiden at kunne paavise det virkelige Kundskabens Træ. Ligeledes bør det anmærkes, at Paradisets Have vistnok har haft en langt større Udstrækning, end man sædvanlig antager; hvis vi ikke erindrer feil, saa udtaler Luther etsteds den Formodning, at Nilen har været den ene af de fire Floder i Paradiset.

— Videnskabsmændene antage for Tiden, at hele den materielle Verden er sammensat af en Uendelighed af meget smaa Dele, som man kalder Monader eller Molekyler. Disse have oprindeligt, eller de kunne under forskjelligte Forholde faa, forskjellig Egenstaber; saaledes kunne de ved forskjellig Blanding fremstille ganste forskjellige Ting. Hvis

man f. Ex tager $8\frac{1}{2}$ Dele Kviksolmolekyler (=Kviksol) og blander dem med $1\frac{1}{2}$ Del Svovelmolekyler (=Svovel). saa fremkommer der en ny Ting, nemlig et pragtfuldt rødt Farvestof, som man kalder Zinnober. Naar man gaar ud fra Betragtningen af lignende Foreteelser, som Chemien giver Oplysning om, vil man maatte ikke mere finde det 18de Aarhundredes Forsøg paa at lave Guld af Sole og Graasten, eller hvad det nu kunde være, saa latterlige og ufornuftige som sædvanlig er Tilfældet. Men hvor stort er et Molekyl? Af en Notits i Tidsskriftet „Naturen“ lærer vi, at dets Gjennemsnit er beregnet til Tohundredeogfemtio milliontedelen af en Tomme, og at Afstanden mellem to Nabomolekyler maa være omtrent Halvdelen deraf. Efter dette skalde der, efter nævnte Blad, i en Vanddraabe være et Antal Molekyler, som skrives med Tallet 1 og 26 Nuller (et hundrede Kvadriljoner).

— „Co. luth Kirketidende“ N. 44 (30te Okt. d. A.) indeholder bl. A. en Beretning fra Pastor T. Larsen om Waisenhuset i Wittenberg, Wis. og om den norske Indianermission som er sat i Gang der i Nærheden. Missionsstationen „Bethania“ er bleven lidt mere ryddet og bebygget. Forrige Vinter havde Missionæren, Hr. Erik Mørstad 5 Indianergutter i Missionshuset, 4 for at lære og den femte, en Bogen, for at hjælpe Missionæren med Sproget. Hr. Jacob Midbo med Familie er ansat som Husholder eller Økonom ved Anstalten. Missionskommitteén besluttede at kjøbe 80 Acres Land (for \$1000.00) og derpaa til Vaaren at opføre saadanne Bygninger, som man maatte faa Raad til, og tiltrænge. Landet er beliggende tæt ved Wittenberg, Shawano Co., Wis. Indianeragenten for „Green Bay Agency“ har paa Foranledning af Hr. Pastor

Homme af høiere Vedkommende faaet Vaalæg om i paakommende Tilfælde at lade Gutter af Stof Bridge- og Oneida-Stammen komme til Wittenberg for der ved Waisenhuset og Missionsanstalten at opdrages og oplæres i Kristendommen. Bidrag til denne vor eneste norske Indianermission kunne sendes til Hr. Pastor T. Larsen, Harmony P. D., Fillmore Co., Minnesota.

— 3 Ede Hefte af „For Hjemmet“ for dette Aar, Side 248 flg. gav vi en liden Underretning om Cremoneser-Violiner og deres Kostbarhed, især de ægte „Stradivarier“. Der er nylig her i Landet foresaldt Noget, som viser dette klart nok. Henry A. Greene anlagde Sag mod „New York Central & Hudson River R. R.“ og forlangte \$4000 i Erstatning, fordi en Stradivarius Bass-Violin, var bleven bestadiget for ham. For noget over et Aar siden tilfjendte en Jury i the Superior Civil Court ham \$3025.00. For en Maaned siden blev Sagen forligt saaledes, at Jernbanekompagniet betalte ham \$1800.00.

— Den sidste Nagle i Kanada Pacific Banen blev uden nogensomhelst Festsighed den 6te ds. slaet ned af en almindelig Arbejder, og dermed er dette nye Hjempeværk blandt Jernbanerne færdigt. Begivenheden blev ved et Kabelgram meddeelt Dronning Victoria, som ved sin Sekretær sendte en telegrafisk Lykonstning tilbage. Hele Banens Længde fra Montreal i Kanada til dens vestligste Endepunkt Port Moody ved det Stille Hav er 2,895 Mil. og med dens Side-linier 4,000 Mil. Banen har ialt kostet \$250,000,000.

Fædrel. & Emigr.

— Et nyt Ugeblad, „Fakkelen“, udgives i Glenwood, Pope Co., Minnesota af Hr. J. B. Wist.

— "The Grant Memorial Fund" var den 30te Oktober voret op til \$93,333.39.

— Den nye Stjerne, som Astronomerne i Høst har seet i Stjernetaagen i Billedet Andromeda, har begyndt at falme; den har ikke lyst stærkere end omtrent som de svageste Stjerner i Sydstjernen.

— En Mand fra Boston har under sit Ophold i England studeret det første Kart over Massachusetts og fundet, at den lille Holme, som kjendes under Navnet „Middle Brewster“, udenfor Bostons Havn, ligger udenfor Grændselinien, og at Massachusetts-Kolonien aldrig har gjort Fordring paa at eie den. Heraf følger, at den aldrig har udgjort en Del af de Forenede Stater, men at den maa betragtes som fremdeles tilhørende England.

— Ifølge statistiske Opgaver blev der i 1883 produceret 8,071,120 Pund urensjet Opium i Indien paa 876,454 Acres Land. Det er en styg Plet paa Englands Historie, at det ved en Krig tilsvang sig Ret til at indføre dette farlige Verusningsmiddel i China. Staten Iowa har forbudt Brændevinsalg inden sine Grændser. Sæt nu, at de „Forenede Stater“ ved Krig vilde paa- tvinge Staten Iowa Brændevinsalgs Undel. Men det behøver de jo ikke; de sælger sine „Licenses“ til hver, som vil kjøbe dem; mange Iowa-Borgere benytte sig deraf, sælge ulovligt (og betale Mulkter, naar de bliver „tagne op“ for det).

— Opløbne Gutter har undertiden Lust til at skræmme smaa Børn ved at sætte Masket (false faces) paa sig; det bør de aldrig gjøre; fra England berettes nylig, at en liden Pige havde mistet Forstanden af Forskrækkelse ved Synet af en saadan Masket-Figur.

— George Brinton McClelland, forhen Generalmajor i de „For. Staters“ Hær, en kort Tid Overgeneral, senere Gubernør i New Jersey, døde den 29de Oktober sidstleden i sit Hjem i St. Cloud tæt ved Orange, N. J. Han var født i Philadelphia den 3die December 1826 og havde gennemgaaet Militærskolen i West Point. Han var siden 1860 gift med en Datter af General Randolph B. Marsh. hvis Adjutant han en Tidlang var.

— I de ni Maaneder Januar — September d. A. ankom der her til Landet 268,836 Indvandrerer; i den tilsvarende Tid forrige Aar ankom der 336,449.

— Man forsøgte nylig ved et Jernstøberi i Syd-Boston at støbe en Kanon paa 54 Ton (108,000 Pund), men det mislykkedes.

— Fem og tyve Kulminer i Iowa (alle i Wapello County) har i de sidste 5 Aar givet 1,005,988 Tons Kul.

— „Detroit Post“ anbefaler en Deig af Salt, Afte og Vand til at tætte Sprækker i Dvnen.

— Wisconsin's Befolkning 1885 angives til 1,563,423.

— Aviserne advare mod to Bedragere, der streifer rundt her i Iowa. Den ene foregiver at han tager statistiske Opgaver over Høstens Udfald og den anden arbejder med en Protest mod høie Skatter. Begge søge at faa Farmerne til at skrive sine Navne paa visse Papirer, som de lægge frem; ved Hjælp af disse Understriker fabrikterer de Gjældsbeviser, som de sælger, hvor de kan, helst naturligtvis i Bankerne.

— En Mrs. Randolph fik sig nylig af en Jury tilkjendt \$475 af Landsbyen Blomfield i Davis County for lidt Skade foraarjaget ved et brudt Fortog.

— Sara Curry, en Pige i Dover, N. H., har arvet en Million Dollars efter en nylig afdød Onkel i Skotland.

— Prinds Waldemar af Danmark blev nylig gift med en fransk Prindsesse Marie, Datter af Hertugen af Chartres (af den gamle bourbonske Kongefamilie).

— Den nydannede Kongostat i West-Afrika skal fra næstkommende Januar optages i the Universal Postal Union.

— Det siges, at endel Chippewa-Indianere (Wisconsin) har begyndt at arbejde med Tømmerdrift, og at de gjør meget godt Arbejde.

— National Womens's Christian Temperance Union's 12te aarlige Generalforsamling er bestemt til at holdes i Philadelphia den 30te November.

— Der skal i Høst være en ualmindelig Mængde Daadhr (eller Raadhr, et Slags Hjort) i Skovene ved Floderne Eau Claire og Chippewa i Wisconsin.

— „Tacoma“ er Indianernes Navn paa et af de høieste Fjælde i de Forenede Stater; det er i Washington Territory og dets Top er altid bedækket med Sne.

— Et Piano af en i flere Henseender mærkelig Konstruktion er i disse Dage bleven færdigt fra C. H. Billbergs Piano-fabrik i Gøteborg, skriver „Gøteborgs-posten“. Som bekendt, brugte man før, naar man vilde have en svagere Tone,

ved en saakaldet Pianopedal at flytte Klaviaturen saaledes, at en af de Strengene, som ellers anslaaes af hver Hammer, ikke blev truffet af denne; men dette medførte den Ueilighed, at Hammerne blev uejvnt slidte, og at Stemningen gjerne vilde blive uren. I et Par Aar har man nu i Stedet derfor benyttet en List, som ved Trampning paa den ene Pedal sælber hele Hammer-rækken, saa at den faar betydeligt kortere „Banding“, d. v. s. kommer et godt Stykke nærmere Strengene og derved anslaa disse mindre haardt.

Det omtalte Instrument, et Piano, har ogsaa dette Dæmpningsapparat, men dette er ikke det nye ved Instrumentet. Tonen kan ogsaa gjøres svagere paa anden Maade, nemlig ved en „Knæpedal“, og end mere ved en „Registerknop“; ved denne bliver Tonen knapt hørilig, saa at man aldrig løber den Risiko at plage sine Naboer med de saa ofte paaklagede Stalaer og andre Dvælses.

En anden Eiendommelighed ved Instrumentet er de saakaldte selvlydende eller Vibrationsstrengene, d. v. s. de Dele af Strengene, som ikke giver den egentlige Tone, og som man før pleiede at dæmpe med Filt eller desl. Disse deltagere her frit i Resonansen og giver derved Instrumentets Distant en usædvanlig klangfuld og svingende Tone.

(Mgbl.)

Spørgsmaal for Stræddertimen.

1. Hvad vil en graadig Nybygger ude i Vesten gjerne gjøre? (Svaret er Navnet paa en berømt Krigshøvding, som omtales i Verdenshistorien).

2. Hvad vil en tapper Soldat gjerne gjøre? (Svaret er Navnet paa en norsk Digter).

3. Hvor vil Soldaten putte sine Patroner hen? (Svaret er Navnet paa en Indfø i Minnesota).

Ans. Det maa med Hensyn til Svaret paa disse Spørgsmaal en Gang for alle bemærkes, at man ikke altid faar tage det saa nøie med Orthografien; naar det nogenlunde passer til Udtalen, saa maa det være godt nok.

For Hjemmet for 1886.

(17de Aargang).

Idet „For Hjemmet“ atter bereder sig til at begynde paa en ny Aargang, maa vi i al Korthed minde om, at et Blad ikke kan bestaa, dersom der er alfor mange Abonnenter, som ikke indsender sin Betaling i betimelig Tid. Vi stiller derfor en venlig Anmodning til alle Bladets Venner om i Tide at indsende Forskudsbetaling for 1886; thi derved vil de i betydelig Grad støtte Bladet og lette Udgiveren hans Arbejde.

De, som ikke strax kunne række videre, bør i det mindste uden Dp-hold indsende, hvad de skylder.

Enhver Ven af „For Hjemmet“ tænke efter, om han ikke skulde være istand til at skaffe Bladet idetmindste een ny Abonnent for det kommende Aar samt for ham at indsende hel eller halv Betaling. En velhavende Mand, som ellers er tilfreds med Bladet og holder af at læse det, turde kunne holde 2 Exemplarer, et for sig selv og et for Børnene. At modtage saadanne Bestillinger skulde være Udgiveren meget hjært, og saadanne Exemplarer skulde blive sendte i en særskilt Pakke til Abbonenten; 7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00

Uden denne Gang at kunne love nogen Præmie vil Udgiveren dog søge at give Forskudsbetalere en liden Fordel og gjør derfor besjendt, at de, som for 15de Marts 1886 opgjør sin Restance til Bladet (om der er Noget) og samtidigt indsender \$2.00 for 1886, kan for et Tillæg af \$1.00 faa sig portofrit tilsendt en hel ældre Aargang (24 Hefter), for et Tillæg af 50 Cts. $\frac{1}{2}$ ældre Aargang (12 Hefter) og for et Tillæg af 25 Cts. „Afhandling og Fortællinger“ (6 Hefter), Alt saa langt, det rækker.

☞ Enhver Forskudsbetal, som vil nævne det, kan desuden gjerne faa frit tilsendt et lidet Hefte indeholdende „To ældgamle Sange fornjede (Tolvtalvisen og en Sang, kaldet „den gyldne ABC“), da Udgiveren har et Restoplag deraf; men dersom Abbonnenten Intet nævner derom, faa sendes kun en almindelig Kvittering.

Pengene bør man altid sende paa en betryggende Maade, saa de ikke bliver borte undervejs.

☞ En Del af Læsestoffet for den kommende Aargang er allerede udseet, deriblandt en større, interessant Fortælling.

Udgiveren har i Tidens Løb modtaget mange kjære Vidnesbyrd fra Abbonnenter i forskjellige Livsstillinger angaaende Bladets Betydning og Værd som Middell til Handsudvikling og Dannelse for Eldre og Yngre; maaske kan der senere blive Leilighed til at meddele nogle af dem i Bladet.

Udgiveren benytter denne Anledning til at sende sin oprigtige Tak til alle dem, som paa en eller anden Maade har staaet ham bi i det forløbne Aar, og beder hermed „For Hjemmet“ fremdeles paa det Bedste anbefalet til gamle og nye Venner fjærnt og nær.

Adresse:

R. Throndsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Rebus No. 10.

spurgte D $\frac{E}{Eto}$ $\frac{ere}{ny}$ ind t

X. X.

Oplosning paa Gaaden i No. 21.

No. 261. (Numeret var udeglemt). Abel.

I n d h o l d: I Solstunnet. — Trafalden, men ikke fortabt. — Nordenstjolds Grønlandsexpedition. — Forskjellige Slags Notiser. — Spørgsmaal for Strøddertimen. — For Hjemmet i 1886. — Rebus. — Oplosning paa Gaade.

Dpmærksomheden henledes paa Hr. Hegners Avertissement paa anden Side af Omslaget. Hans Magazin er meget vel forsynet med alle Slags Møbler; der finder man ogsaa smukke og nyttige Gjenstande passende til Julepræsenter til Priser fra \$100.00 til 25 Cents. Magazine er et Kvartal Best for Chicago, Milw. & St. Paul R. R. Depot.

R. F. B. Portman,
JUSTICE OF THE PEACE,
ATTY. AT LAW, NOTARY, REAL ESTATE.

Office over Klopps Drug Store, DECORAH, IOWA.

G. R. WILLETT.
N. WILLET.

ESTABLISHED
A. D. 1857.

Willett & Willett,

ATTORNEY'S AT LAW,
DECORAH, — — — — IOWA.

Hans Johnsen,
SADELMAGER.

handler med

Sadler, Svøber, Bidstler etc.,

forfærdiger i sit eget Værksted efter Bestilling alle Slags Puder, Sæleringe etc.

Decorah, — — — — Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA.

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt Kobber- og Blikvarer, Gaardsredstaber og Verkstøi, Bygningmaterialier, som Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt ogolie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

C. C. COOK Optikus og Uhrmager, har tilsalgs Brillen de bedst i Handelen. Lomme- og Stue-Uhre repareres smukt. Læt ved Post Office, Decorah, Iowa.

T. E. Egge, NOTARIUS PUBLICUS, udfærdiger Skjøder, Patentobligationer, Føderaadskontrakter etc. Auditors Office i Courthuset, DECORAH, IOWA.

J. T. RELF.

PHOTOGRAF,

handler med Hammer, Lister, Albums, Fløiels-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc

Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn fotograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. Alle mine Negativbilleder revideres af den udmærkede Kunstner, Hr. Eugene Austin. Aflæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomers Drugstore, Decorah, Iowa.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sko etc. etc.

Endviden af Water Street = = = = Decorah, Iowa.

VARIETY STORE

For Galanteri-Varer, Guldstads, Solvtoi,
Billed-Hammer,
etc. - - - etc. - - - etc.

Burlington, Cedar Rapids & Northern Ry.

Den lige Linie gennem Staten Iowa til

Steder i Minnesota og Dakota

Staar i Forbindelse med alle vigtige Linier, der gaa mod

Nord, Syd, Ost og Vest.

Nord til Minneapolis, St. Paul og alle Steder i Minnesota, Dakota, Manitoba, Montana, Wyoming og Oregon. Syd til St. Louis og Steder i Illinois, Missouri, Arkansas, Texas og alle Steder Syd og Sydøst. Ost til Chicago og alle østlige Steder. Vest til Council Bluffs, Kansas City og alle Steder i Nebraska, Kansas, Colorado, New Mexico, Utah, Nevada og Californien.

Landsøger-Billetter ere tilsalgs paa alle Coupon-Officer, baade enkelte og for Frem- og Tilbage rejse til Landmarkedet i Iowa, Minnesota, Dakota, Kansas, Nebraska, Missouri og Texas.

Faste Train med Pullmans Palads Sovevogne gaa mellem Chicago og St. Louis og Minneapolis og St. Paul, gaaende fra Chicago paa Chicago, Rock Island & Pacific-Banen, fra St. Louis paa St. Louis, Keokuk & Northwestern-Banen og fra Minneapolis & St. Paul paa Minneapolis & St. Louis-Banen.

Hovedlinien

gaar fra Burlington, Iowa, til Albert Lea, Minnesota; Muscatine-Linien fra Muscatine, Iowa, til What Cheer og Montezuma, Iowa; Clinton-Linien fra Clinton, Iowa, til Elmira, Iowa; Iowa City-Linien fra Elmira til Riverside, Iowa; Decorah-Linien fra Cedar Rapids til Postville og Decorah, Iowa; Iowa Falls-Linien fra Cedar Rapids til Worthington, Minn. og Watertown, Dakota; Belmont-Linien fra Dows, Iowa, til Madison, Iowa.

At Oventaaende sees, at næsten ethvert Strøg af Iowa, Minnesota, Dakota og Norden eller Osten, Syden eller Sydøsten kan naaes med denne Linie og dens Forbindelser.

Karter, Tidstabelle og enhver Underretning meddeles ved Henvendelse til Agerer. Billetter findes tilsalgs paa alle Coupon-Officer til alle Steder i de Forenede Stater og Kanada.

C. J. Ives,

Præsident og General Superintendent.

J. E. Hannegan,

Chief Clerk, Passager-Depot.

Cedar Rapids, Iowa.

Burlington, C. B. & N. R. R. Tidstabel for Decorah Station. Regulære Train afgaa og antkommer som følger: Train No. 52 (Passager) gaar fra Decorah kl. 1,20 Efterm. og No. 54 (Frægt) kl. 4,50 Form.; No. 51 (Passager) antkommer kl. 3,00 Efterm. og No. 53 (Frægt) kl. 5,25 Efterm.

Decorah Business College

tilbyder et omfattende praktisk Kursus for \$30.00 (Terminens Længde efter Enhvers Behov). Man kan begynde naarsomhelst hele Aaret igjennem, og Skolen har ogsaa en Klasse for Damer. Bestyreren er en Bogholder med 35 Aars Praxis. Skolens 9de Aars-Cirkulær sendes til Enhver, som derom henvender sig til Bestyreren

JOHN R. SLACK.

Iver Larsen
 sælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
 Færdiggjorte Klæder,
 Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
 3 Brødrene Gullitsons forrige Store.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre-Læge.
Decorah - - Iowa.

---

6 tidligere Bind af „For Hjemmet“,
 indeholdende flere store og en Mængde mindre Fortællinger (72 Hefter, over
 2,100 Oktavsider med Titelblade og Registre til hvert Bind) sendes portofrit
 eller pr. betalt Express til hvilken som helst Adresse her i Landet for \$5.00.
 (Enkelte Bind kunne ogsaa sendes til Norge og Danmark for \$1.00 Stykket).
 Ved et Bind forstaaes 12 Hefter. Adresse:
R. Thronsen, Decorah, Iowa.

Vi kan tilraade vore Læsere
 at kjøbe sit Skotoi hos
L. M. ENGER,
 respektabel Skohandler,
 2den Dor Vest for 1st National Bank,
DECORAH, - - - - IOWA.

Familien Heldringen,
 en udmærket, kristelig Fortælling af Eugenia v. Mizlaff, 17 mindre Fortællinger,
 forskellige Biografer og meget andet Læsestof, (24 Hefter = 1 ældre
 Uargang af „For Hjemmet“) sendes portofrit for \$1.50.
 Adresse **R. Thronsen, Decorah, Iowa.**

F. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
 Office over Winnesheik County Bank, - - - Decorah, Iowa.

G. I. Wendling

forfærdiger

Kaleshevogne og Buggier
og forøvrigt alleslags Djoretoier efter Bestilling.
Reparationer udføres.

Berksted paa Hjørnet af Washington St. og Broadway.

Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Højskole for Gutter og Piger,
Northfield, Minnesota.

De Tre Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Koft billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohr, Northfield, Minn.

DECORAH WOOLEN MILL

har stadig tilfals en fuld Forsyning af

Flaneller,

Uldtepper,

Garn,

Kashimixer o. s. v.,

Alt af eget Fabrikat.

Varene garanteres at være udelukkende af Uld og et Fabrikat af første Sort i sit Slags.

Kom og forsøg det.

our
omms

Decorah Woolen Mill, Water Street,

John E. Duncan,

DECORAH,

IOWA.

F. N. EGGE,

Smedeværksted, Water Street, lidt Vest for Woolen Factory, Decorah, Iowa.

Hestestoning, Reparation af Plouge og alle
Slags Gaardsredskaber,

samt Alt til mit Fag henhørende Arbeide udføres billigt og forsvarligt.